สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง
กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

รายงานดัชนีชี้วัด
ในกิจการโทรคมนาคม ของประเทศไทย ประจำปี 2568

TELECOMMUNICATION INDICATORS YEARBOOK 2025

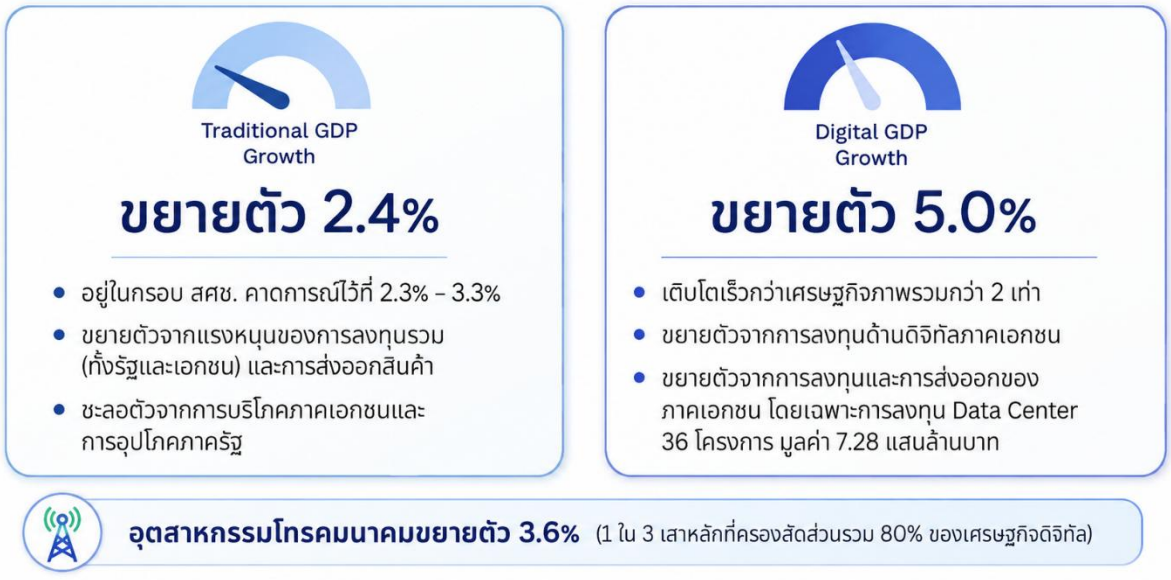
กสทช. | โทรคมนาคม
กำกับดูแลเพื่อประชาชน
Call Center 1200 (โทรฟรี)

www.nbtc.go.th

บทสรุปผู้บริหาร

รายงานดัชนีชี้วัดในกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทย ประจำปี 2568 (Thailand Telecommunication Indicators Yearbook : 2025) มีการจัดทำดัชนีชี้วัดทางด้านกิจการโทรคมนาคมของประเทศและนำมาจัดทำขึ้นเป็นรายปีนับตั้งแต่ปี 2552 จนถึงปัจจุบัน โดยส่วนศูนย์ข้อมูลและวิจัยเศรษฐกิจโทรคมนาคม (ศข.) ซึ่งเป็นส่วนงานภายใต้สำนักวิชาการและจัดการทรัพยากรโทรคมนาคม (วท.) สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) รายงานดัชนีชี้วัดกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทยจัดเก็บรวบรวมข้อมูลทางสถิติต่าง ๆ ซึ่งมีแหล่งที่มาโดยส่วนใหญ่จากความร่วมมือในการรายงานข้อมูลของผู้ประกอบกิจการ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสดงภาพรวมของสถานการณ์กิจการโทรคมนาคมไทย การวิเคราะห์บทบาทของกิจการโทรคมนาคมในฐานะที่เป็นกลไกพื้นฐานต่อระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบาย กลยุทธ์ในการพัฒนากิจการโทรคมนาคมของประเทศไทยได้เป็นอย่างดี โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญในรายงาน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เศรษฐกิจมหภาค

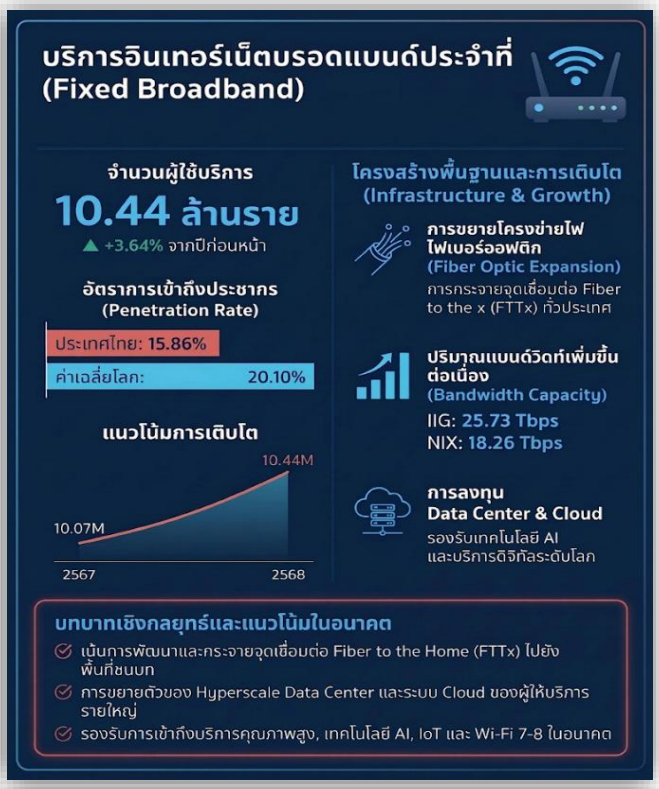

ส่วนที่ 2 กิจการโทรคมนาคมกับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลเชิงเปรียบเทียบ

ดัชนีชี้วัดระดับโลก	อันดับ/คะแนนของไทย	จุดเด่นที่สำคัญ
World Digital Competitiveness Ranking : WDCR	↓ อันดับ 38 (จาก 69 ประเทศ)	ลดลง 1 อันดับ โดดเด่นด้านเทคโนโลยีและการลงทุนในเทคโนโลยี
Network Readiness Index : NRI	↓ อันดับ 44 (จาก 127 ประเทศ)	ลดลง 4 อันดับ แข็งแกร่งเรื่องกฎหมาย E-Commerce และ การพัฒนาสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี
ICT Development Index : IDI	↑ 91.9 คะแนน	สะท้อนการเชื่อมต่ออย่างทั่วถึง (Universal Connectivity)
Government AI Readiness	อันดับ 32 ของโลก	โดดเด่นด้านขีดความสามารถด้านนโยบาย (88.00 คะแนน)

ส่วนที่ 3 ดัชนีชี้วัดในกิจการโทรคมนาคมไทย

สารบัญ

บทสรุปผู้บริหาร		**1**
ส่วนที่ 1	**เศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย**	**5**
	เศรษฐกิจมหภาคของไทยในปี 2568	5
	แนวโน้มเศรษฐกิจไทยในปี 2569	5
	เศรษฐกิจดิจิทัลไทยในปี 2568	6
	บทบาทอุตสาหกรรมโทรคมนาคมต่อเศรษฐกิจไทย	7
ส่วนที่ 2	**กิจการโทรคมนาคมกับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลเชิงเปรียบเทียบ**	**9**
	การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล (World Digital Competitiveness Ranking: WDCR)	9
	ดัชนีบ่งชี้ระดับความพร้อมของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Networked Readiness Index : NRI)	12
	ดัชนีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT Development Index : IDI)	16
	ดัชนีชี้วัดความพร้อมด้านปัญญาประดิษฐ์ของรัฐบาล (Government AI Readiness Index)	20
ส่วนที่ 3	**ดัชนีชี้วัดในกิจการโทรคมนาคมไทย**	**23**
	บริการโทรศัพท์ประจำที่	23
	บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่	25
	บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ (Fixed Broadband)	28
	บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ (Mobile Broadband)	29
ส่วนที่ 4	**ตารางสรุปข้อมูลสถิติในกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทย**	**38**
บรรณานุกรม		**39**

ส่วนที่ 1
เศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทย

เศรษฐกิจไทยในปี 2568 จากข้อมูลของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) รายงานว่าเศรษฐกิจไทยมีการขยายตัวร้อยละ 2.4 ซึ่งอัตราการขยายตัวน้อยลงเมื่อเทียบกับการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยในปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 2.9 แต่ยังคงอยู่ในกรอบประมาณการของ สศช. ที่ร้อยละ 2.3 – 3.3 โดยการขยายตัวของเศรษฐกิจในปี 2568 ได้รับแรงสนับสนุนจากการลงทุนรวมที่กลับมาขยายตัวได้ดีหลังจากที่หดตัวในปี 2567 โดยเป็นการขยายตัวจากทั้งการลงทุนภาคเอกชนและการลงทุนภาครัฐ การส่งออกและนำเข้าสินค้าที่ขยายตัวในเกณฑ์สูง แต่ชะลอตัวจากการบริโภคภาคเอกชนและการอุปโภคภาครัฐบาลที่เติบโตลดลง สำหรับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) อยู่ที่ 18,971.7 พันล้านบาท (577.0 พันล้านดอลลาร์ สรอ.) เพิ่มขึ้นจาก 18,683.9 พันล้านบาท (529.4 พันล้านดอลลาร์ สรอ.) ในปี 2567 และสำหรับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวของคนไทยเฉลี่ยอยู่ที่ 269,615.0 บาทต่อคนต่อปี (8,200.0 ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี) เพิ่มขึ้นจาก 266,102.7 บาทต่อคนต่อปี (7,539.3 ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี) ในปี 2567

สำหรับเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในปี 2568 อัตราการว่างงานอยู่ที่ร้อยละ 0.81 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปเฉลี่ยชะลอตัวลงติดลบอยู่ที่ร้อยละ 0.1 และอัตราเงินเฟ้อพื้นฐานอยู่ที่ร้อยละ 0.8 เทียบกับร้อยละ 0.4 และร้อยละ 0.6 ตามลำดับ ในปี 2567 และบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 3.0 ของ GDP เพิ่มขึ้นจากปี 2567 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 2.2 ของ GDP เงินทุนสำรองระหว่างประเทศรวม ณ สิ้นเดือนธันวาคม 2568 อยู่ที่ 8,887.72 พันล้านบาท (281.9 พันล้านดอลลาร์ สรอ.) เพิ่มขึ้นจาก 8,051.26 พันล้านบาท (237.0 พันล้านดอลลาร์ สรอ.) ในช่วงเวลาเดียวกันของปี 2567 และหนี้สาธารณะ ณ สิ้นเดือนธันวาคม 2568 มีมูลค่าทั้งสิ้น 12,453.7 พันล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 65.64 ของ GDP

ในปี 2568 ด้านการบริโภคภาคเอกชน มีการขยายตัวร้อยละ 2.7 ซึ่งชะลอตัวจากปีก่อนหน้าที่มีการขยายตัวร้อยละ 4.4 ในปี 2567 การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคภาครัฐ มีการขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 0.6 ซึ่งชะลอลงเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าที่ขยายตัวร้อยละ 2.6 สำหรับการลงทุนในภาพรวมกลับมาขยายตัวในเกณฑ์ดีร้อยละ 4.9 เทียบกับการลดลงร้อยละ 0.3 ในปี 2567 โดยภาครัฐขยายตัวร้อยละ 8.9 เพิ่มขึ้นจากปี 2567 ที่ขยายตัวร้อยละ 4.5 ในขณะที่การลงทุนภาคเอกชนในปีนี้กลับมาขยายตัวร้อยละ 3.5 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าที่หดตัวร้อยละ 1.9

แนวโน้มเศรษฐกิจไทยในปี 2569 จากรายงานของ สศช. คาดการณ์ว่าเศรษฐกิจไทยในปี 2569 มีแนวโน้มขยายตัวร้อยละ 1.5 - 2.5 (ค่ากลางร้อยละ 2.0) โดยมีปัจจัยสนับสนุนสำคัญจากการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการอุปโภคบริโภคและการลงทุนภาคเอกชน การเพิ่มขึ้นของกรอบงบประมาณภาครัฐ รวมถึงการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่องของภาคการท่องเที่ยวและการส่งออก อย่างไรก็ดี การขยายตัวดังกล่าวยังมีแนวโน้มที่จะเผชิญความผันผวนและข้อจำกัดสำคัญ ซึ่งอาจทำให้เศรษฐกิจขยายตัวต่ำกว่าที่คาดการณ์ไว้

อันเป็นผลเนื่องจากความเสี่ยงจากการดำเนินมาตรการทางการค้าและความขัดแย้งเชิงภูมิรัฐศาสตร์ที่ยังมีความไม่แน่นอนอยู่สูง ความผันผวนของสภาพภูมิอากาศ รวมทั้งภาระหนี้สินครัวเรือนและภาคธุรกิจที่ยังอยู่ในระดับสูง

ารางที่ 1.1 ตัวชี้วัดเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทย

ตัวชี้วัด	ปี 2566	ปี 2567	ปี 2568
GDP (ณ ราคาประจำปี, พันล้านบาท)	17,993.2	18,683.9	18,971.7
รายได้ต่อหัว (บาทต่อคนต่อปี)	256,895.5	266,102.7	269,615.0
อัตราการขยายตัวของ GDP (CVM, %)	2.2	2.9	2.4
อัตราการขยายตัวของ GDP ภาคบริการ-ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร (%)	3.6	6.4	4.3
อัตราเงินเฟ้อทั่วไป (%)	1.2	0.4	-0.1
อัตราเงินเฟ้อพื้นฐาน (ไม่รวมอาหารสดและพลังงาน) (%)	1.3	0.6	0.8
อัตราการว่างงาน (%)	0.98	1.00	0.81
หนี้สาธารณะ ณ สิ้นงวด (พันล้านบาท)	11,085.0	11,846.0	12,453.7
สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อ GDP (%)	61.6	63.4	65.6
ดุลบัญชีเดินสะพัด (พันล้านดอลลาร์ สรอ.)	8.5	11.6	17.4
ดุลบัญชีเดินสะพัดต่อ GDP (%)	1.6	2.2	3.0
เงินทุนสำรองระหว่างประเทศ (พันล้านดอลลาร์ สรอ.)	224.5	237.0	281.9
การบริโภคภาคเอกชน (CVM, %)	6.7	4.4	2.7
การอุปโภคภาครัฐบาล (CVM, %)	-4.6	2.6	0.6
การลงทุนภาคเอกชน (CVM, %)	3.1	-1.9	3.5
การลงทุนภาครัฐ (CVM, %)	-4.2	4.5	8.9

ที่มา: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ธนาคารแห่งประเทศไทย, สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ

เศรษฐกิจดิจิทัลไทยในปี 2568 จากตัวเลขประมาณการเศรษฐกิจดิจิทัลปี 2568 ของสำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สดช.) มูลค่าเศรษฐกิจดิจิทัลแบบกว้าง (Broad Digital GDP) มีมูลค่า 5.34 ล้านล้านบาท ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28.14 ของเศรษฐกิจโดยรวม (GDP โดยรวมของประเทศ 18.97 ล้านล้านบาท) โดยขยายตัวประมาณร้อยละ 5.0 จากปีก่อนหน้า และขยายตัวมากกว่าเศรษฐกิจโดยรวมซึ่งขยายตัวที่ร้อยละ 2.4 และเมื่อพิจารณาการขยายตัวของเศรษฐกิจดิจิทัลในแต่ละด้าน ด้านการลงทุนด้านดิจิทัลภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 5.3 การลงทุนด้านดิจิทัลภาครัฐบาลหดตัวร้อยละ 3.3 การบริโภคด้านดิจิทัลภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 3.1 การบริโภคด้านดิจิทัลภาครัฐหดตัวร้อยละ 3.9 มูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการดิจิทัลขยายตัวร้อยละ 24.9 และมูลค่าการนำเข้าสินค้าและบริการดิจิทัลหดตัวร้อยละ 3.2 ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าปี 2568 เป็นปีที่แรงขับเคลื่อนของเศรษฐกิจดิจิทัลมาจากภาคเอกชนเป็นหลักโดยเฉพาะการลงทุนและการส่งออก ซึ่งขยายตัวสูงอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่บทบาทของภาครัฐด้าน

ดิจิทัลกลับหดตัวลงทั้งด้านการลงทุน การบริโภค และมีการนำเข้าที่หดตัวเช่นกัน ซึ่งต่างจากปี 2567 ที่ทั้งการลงทุนและการบริโภคภาครัฐด้านดิจิทัลยังคงเป็นบวก

การขยายตัวของเศรษฐกิจดิจิทัลในปี 2568 ได้รับแรงขับเคลื่อนสำคัญจากการเติบโตอย่างต่อเนื่องของทุกกลุ่มอุตสาหกรรมดิจิทัล โดยมี 3 เสาหลักที่มีสัดส่วนมูลค่ารวมกันราวร้อยละ 80 ของเศรษฐกิจดิจิทัลทั้งระบบ ได้แก่ อุตสาหกรรมฮาร์ดแวร์ที่ขยายตัวในอัตราปริมาณลูกโซ่ (CVM) ร้อยละ 7.4 อุตสาหกรรมโทรคมนาคมขยายตัวร้อยละ 3.6 และอุตสาหกรรมบริการดิจิทัลขยายตัวร้อยละ 3.1 ขณะเดียวกัน ยังมีกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีอัตราการเติบโตอย่างโดดเด่น นำโดยอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ที่เติบโตสูงถึงร้อยละ 9.3 ตามด้วยอุตสาหกรรมอุปกรณ์อัจฉริยะที่ขยายตัวร้อยละ 7.1 ซึ่งสะท้อนถึงการเร่งยกระดับเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้นวัตกรรมดิจิทัลในทุกภาคส่วน

นอกจากนี้ การขยายตัวของเศรษฐกิจดิจิทัลยังมีแนวโน้มเติบโตอย่างต่อเนื่องจากการที่ประเทศไทยมีการเข้าลงทุนในธุรกิจ Data Center อย่างก้าวกระโดด โดยข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ระบุว่า ตลอดปี 2568 มีโครงการลงทุนด้าน Data Center ที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนรวม 36 โครงการ มูลค่าการลงทุนรวมประมาณ 7.28 แสนล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2567 อย่างมาก โดยส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่อุตสาหกรรมและเขตเศรษฐกิจสำคัญของประเทศ ได้แก่ จังหวัดระยอง จังหวัดชลบุรี จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดปทุมธานี ฉะเชิงเทรา และกรุงเทพมหานคร โดยเป็นการลงทุนขนาดใหญ่จากทั้งผู้ประกอบการไทยและต่างชาติ อาทิ บริษัท ซีนิท ดาต้า เซ็นเตอร์ แอนด์ คลาวด์ เซอร์วิสเซส จำกัด โครงการดาต้าเซ็นเตอร์ระดับ Hyperscale จากประเทศอังกฤษ บริษัท กาแล็คซี่ พีค ดาต้า เซ็นเตอร์ จำกัด จากประเทศสิงคโปร์ บริษัท ไทย ดีซี วัน จำกัด ผู้ประกอบการไทย และบริษัท เทเลเฮ้าส์ (ประเทศไทย) จำกัด ในเครือ KDDI จากประเทศญี่ปุ่น

บทบาทอุตสาหกรรมโทรคมนาคมต่อเศรษฐกิจไทย ในปี 2568 ท่ามกลางการฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไปของเศรษฐกิจไทยและแรงกดดันรอบด้าน ทั้งปัญหาหนี้ครัวเรือน ความผันผวนทางภูมิรัฐศาสตร์ตลอดจนความเสี่ยงจากสงครามการค้าระหว่างสหรัฐฯ และจีนที่อาจส่งผลกระทบต่อภาคการส่งออก ภาคเศรษฐกิจดิจิทัลและอุตสาหกรรมโทรคมนาคมได้กลายเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนประเทศ โดยคาดการณ์การเติบโตของเศรษฐกิจดิจิทัลอยู่ที่ราวร้อยละ 5.0 ซึ่งสูงกว่าอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจในภาพรวมอย่างเห็นได้ชัด โครงสร้างพื้นฐานทางโทรคมนาคมไม่ได้ทำหน้าที่เพียงแค่ช่องทางการสื่อสารอีกต่อไป แต่ยกระดับเป็นกระดูกสันหลังทางเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Backbone) ที่ช่วยรักษาเสถียรภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับห่วงโซ่อุปทานเดิมที่เผชิญภาวะชะลอตัว

อุตสาหกรรมโทรคมนาคมยังเดินหน้าขยายบทบาทสู่การเป็นตัวเร่งการเปลี่ยนผ่านดิจิทัล (Digital Transformation) อย่างเต็มรูปแบบ ผ่านการต่อยอดโครงข่าย 5G ขั้นสูงและการพัฒนาเทคโนโลยีเฉพาะทาง เช่น 5G Private Network, คลาวด์, และโครงสร้างพื้นฐานสำหรับ AI และ IoT ซึ่งช่วยเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) ให้แก่ภาคอุตสาหกรรมการผลิต การแพทย์ การขนส่ง และการเงิน การลงทุนด้าน

ดาต้าเซ็นเตอร์ (Data Center) ระดับภูมิภาคที่เข้ามาปักหมุดในไทยอย่างต่อเนื่อง ยังช่วยกระตุ้นเม็ดเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ส่งผลให้อุตสาหกรรมโทรคมนาคมไม่เพียงแต่พยุงเศรษฐกิจในระยะสั้น แต่ยังสร้างขีดความสามารถทางการแข่งขันระยะยาวเพื่อรับมือกับบริบทการค้าโลกยุคใหม่ได้อย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 2
กิจการโทรคมนาคมกับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลเชิงเปรียบเทียบ

จากที่ได้กล่าวไปแล้วในส่วนที่ 1 ความสำคัญของโทรคมนาคมกับเศรษฐกิจมหภาคของประเทศที่จำเป็นต้องมีการพัฒนาควบคู่กัน โดยที่ประโยชน์จากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้กลายเป็นสิ่งที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของโลกในปัจจุบัน สำหรับในส่วนที่ 2 เป็นการนำเสนอบทบาทของกิจการโทรคมนาคมที่มีผลต่อระดับความสามารถในการแข่งขันเชิงเปรียบเทียบของประเทศ โดยใช้ดัชนี 4 ตัว เปรียบเทียบตัวชี้วัดทางด้านเศรษฐกิจ และกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทยกับประเทศต่างๆ ได้แก่

1) ดัชนีบ่งชี้ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล (World Digital Competitiveness Ranking: WDCR) ของสถาบันการจัดการนานาชาติ (Institute for Management Development: IMD)

2) ดัชนีบ่งชี้ระดับความพร้อมของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Networked Readiness Index : NRI) โดยสถาบันพอร์ทูลันส์ (Portulans Institute)

3) ดัชนีการพัฒนาทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT Development Index : IDI) ของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ (International Telecommunication Union: ITU)

4) ดัชนีชี้วัดความพร้อมด้านปัญญาประดิษฐ์ของรัฐบาล (Government AI Readiness Index) โดย Oxford Insights

ดัชนีบ่งชี้ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล (World Digital Competitiveness Ranking: WDCR)

นอกจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของโลก (World Competitiveness Ranking: WCR) ตั้งแต่ปี 2560 เป็นต้นมา IMD ได้มีการเพิ่มมิติการวัดความสามารถในการแข่งขัน จากวัดภาพรวมเป็นการมุ่งเน้นมิติด้านดิจิทัล ซึ่งเป็นการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อธุรกิจและต่อประเทศ โดยปี 2568 มีทั้งหมด 69 ประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่มีการเข้าร่วมการจัดอันดับ โดยวัดจากปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้ (Knowledge) เทคโนโลยี (Technology) และความพร้อมในอนาคต (Future Readiness) โดยแต่ละด้านประกอบด้วย 3 ปัจจัยย่อย รวมเป็น 9 ปัจจัยย่อย ซึ่งเกณฑ์ในการวัดและจัดอันดับมีทั้งหมด 61 เกณฑ์ โดยมาจากข้อมูลสถิติจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ (Hard Data) จำนวน 40 เกณฑ์ และมาจากข้อมูลทุติยภูมิที่ได้จากการสำรวจ (Survey Data) จำนวน 21 เกณฑ์

ภาพที่ 2-1 ปัจจัยตัวชี้วัดสำหรับการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล WDCR

ที่มา: IMD World Digital Competitiveness Ranking 2025, IMD World Competitiveness Center

ประเทศไทยมีคะแนนอยู่ที่ร้อยละ 68.95 อยู่ในอันดับที่ 38 จาก 69 เขตเศรษฐกิจ ลดลงจากอันดับที่ 37 ในปี 2567 ซึ่งมีผลมาจากปัจจัยด้านเทคโนโลยีที่ลดลงมาถึง 6 อันดับ โดยลดลงทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ (1) กรอบการกำกับดูแลด้านดิจิทัล (Regulatory Framework) (2) เงินทุนและการลงทุนด้านเทคโนโลยี (Capital) และ (3) โครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี (Technological Framework) และยังคงเป็นอันดับที่ 3 จาก 5 ประเทศอาเซียนที่ได้รับการจัดอันดับ โดยรองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย

ตารางที่ 2-1 ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันทางดิจิทัลของประเทศที่ได้รับการจัดอันดับในกลุ่มประเทศอาเซียน

ประเทศ		2566	2567	2568	ด้านความรู้	ด้านเทคโนโลยี	ด้านความพร้อมในอนาคต
สิงคโปร์	อันดับ (คะแนน)	3 (97.40)	1 (100)	3 (99.18)	4	2	6
มาเลเซีย	อันดับ (คะแนน)	33 (75.31)	36 (65.50)	34 (71.07)	29	34	40
ไทย	อันดับ (คะแนน)	35 ▲ (70.53)	37 ▼ (65.45)	38 ▼ (68.95)	37 ▲	29 ▼	45 ▼
อินโดนีเซีย	อันดับ (คะแนน)	45 (60.36)	43 (61.36)	51 (56.76)	62	48	43
ฟิลิปปินส์	อันดับ (คะแนน)	59 (48.31)	61 (45.18)	56 (50.87)	65	54	52

ที่มา: IMD World Digital Competitiveness Ranking 2023 – 2025

ปัจจัยตัวชี้วัดย่อยที่เกี่ยวข้องกับกิจการโทรคมนาคมและเทคโนโลยีดิจิทัลที่สำคัญในปี 2568 ผลการจัดอันดับมีทั้งตัวชี้วัดที่พัฒนาดีขึ้น คงที่ และถดถอยอย่างชัดเจน โดยตัวชี้วัดที่อันดับตกลงมากที่สุดถึง 20 อันดับ คือ อัตราการครอบครองสมาร์ตโฟน (Smartphone possession) ส่วนตัวชี้วัดจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

ความเร็วสูงเคลื่อนที่ (Mobile Broadband Subscribers) และความเร็วแบนด์วิดท์อินเทอร์เน็ต (Internet Bandwidth speed) ตกลง 5 อันดับ ในขณะที่ด้านการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและอัตราการครอบครองแท็บเล็ตมีอันดับที่ดีขึ้นเล็กน้อย

ตารางที่ 2-2 ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันทางดิจิทัลของประเทศไทยในปัจจัยตัวชี้วัดย่อยที่เกี่ยวข้องกับกิจการโทรคมนาคมและเทคโนโลยีดิจิทัลที่สำคัญ

ตัวชี้วัด	2566	2567	2568	ที่มาข้อมูล
1.1.4 Digital/Technological skills	36	39	41 ▼	Executive Opinion Survey
2.2.6 Investment in Telecommunications	5	8	8 =	Passport (Euromonitor International), National sources
2.3.1 Communication Technology	15	17	16 ▲	Executive Opinion Survey
2.3.2 Mobile Broadband Subscribers	28	19	24 ▼	Fitch Solutions
2.3.3 Wireless broadband	30	28	27 ▲	Passport (Euromonitor International)
2.3.4 Internet users	45	40	38 ▲	World Development Indicators World Bank, National sources
2.3.5 Internet Bandwidth speed	5	8	13 ▼	Broadband Speed League (Jun. 2024), Ookla (Jan. 2025), SpeedTest Pro (Feb. 2023)
3.1.3 Tablet possession	57	57	54 ▲	Passport (Euromonitor International)
3.1.4 Smartphone possession	30	26	46 ▼	Passport (Euromonitor International), National sources
3.3.1 E-Government	48	44	44 =	UN E-Government Knowledge Database

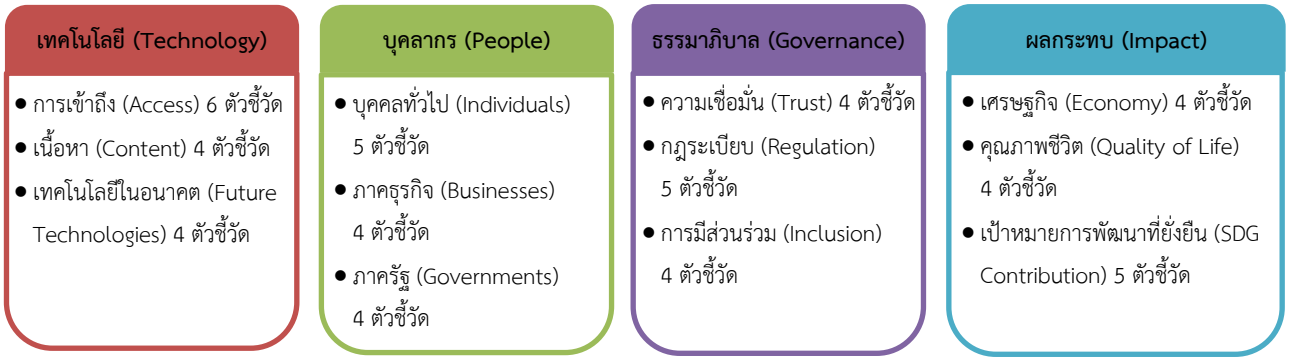
ที่มา: IMD World Digital Competitiveness Ranking 2023 – 2025

ในปี 2569 กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมได้จัดตั้งคณะทำงานขับเคลื่อนขีดความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลของประเทศไทยทั้ง 3 ด้าน ภายใต้คณะกรรมการโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล เพื่อให้ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายการมีอันดับ WDCR ไม่เกินลำดับที่ 30 ภายในปี 2570 ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) และนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (พ.ศ. 2561 – 2580) โดยมีการกำหนดหน่วยงานเจ้าภาพของแต่ละตัวชี้วัดย่อยและให้แต่ละหน่วยงานเสนอแนะแนวทางการดำเนินงาน มาตรการ โครงการระยะสั้นและระยะปานกลางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

ดัชนีบ่งชี้ระดับความพร้อมของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Network Readiness Index : NRI)

ดัชนีบ่งชี้ระดับความพร้อมของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (NRI) มุ่งเน้นการประเมินแบบองค์รวมถึงผลกระทบของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ที่มีต่อสังคมและการพัฒนาประเทศ ตลอดจนสะท้อนความจำเป็นในการบูรณาการระหว่างคนและเทคโนโลยีภายใต้การกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดผลกระทบที่เหมาะสมต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยโครงสร้างการประเมินประกอบด้วย 4 เสาหลัก ได้แก่ ด้านเทคโนโลยี ด้านบุคลากร ด้านธรรมาภิบาล และด้านผลกระทบ

ภาพที่ 2-2 เสาหลักตัวชี้วัดสำหรับการจัดอันดับความพร้อมของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Network Readiness Index : NRI)

ที่มา: The Network Readiness Index Report 2025, Portulans Institute

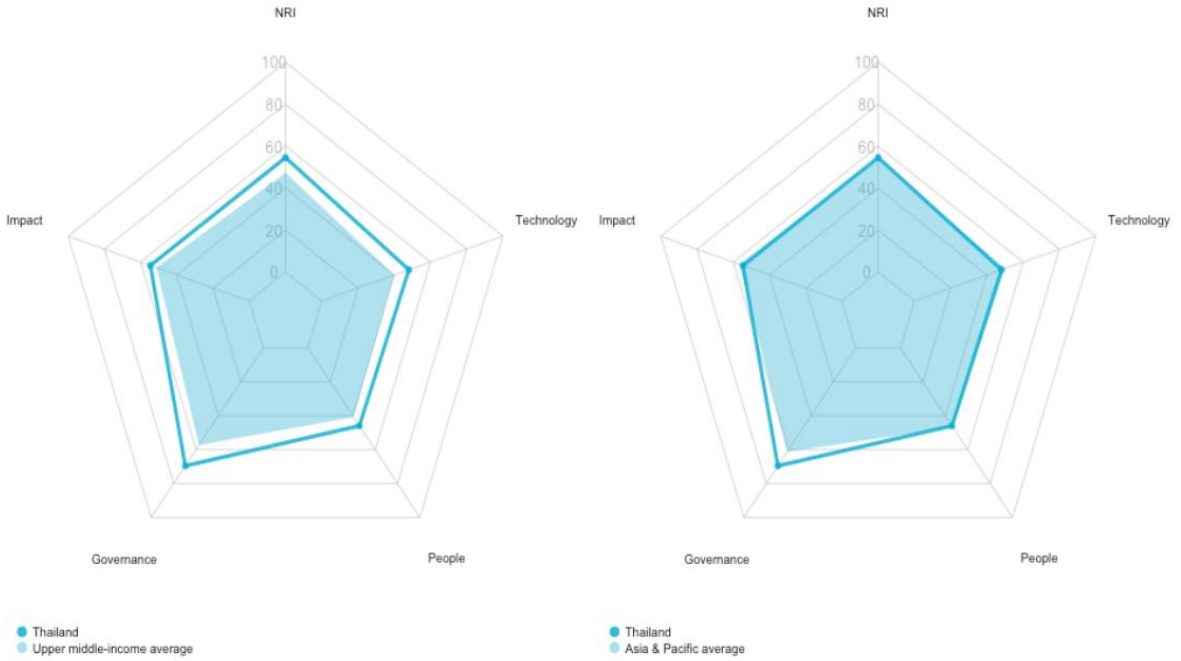
ในปี 2568 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 44 จาก 127 ประเทศ โดยมีคะแนนอยู่ที่ 54.54 คะแนน เป็นอันดับที่ 4 ในภูมิภาคอาเซียน ตกลงจากอันดับที่ 3 ในปีก่อนหน้า โดยรองจากสิงคโปร์ มาเลเซีย และเวียดนาม ซึ่งประเทศสิงคโปร์ อยู่ในกลุ่มประเทศรายได้สูง (High-income group) ในขณะที่ประเทศมาเลเซียถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูง (Upper-middle-income group) เช่นเดียวกันกับประเทศไทย แต่มีอันดับในทุกด้านดีกว่าประเทศไทย ในขณะที่ประเทศเวียดนามถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างต่ำ (Lower-middle-income group) และมีอันดับด้านเทคโนโลยี ด้านบุคลากร และด้านผลกระทบที่สูงกว่าประเทศไทย นอกจากนี้ ยังมีอินโดนีเซียที่อยู่ในกลุ่มรายได้เดียวกันกับไทย และแม้จะมีอันดับโดยรวมต่ำกว่าไทย แต่กลับมีอันดับด้านเทคโนโลยีที่ดีเป็นอันดับ 2 ของอาเซียน

ตารางที่ 2-3 ผลการจัดอันดับความพร้อมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารปี 2568 ของประเทศที่ได้รับการจัดอันดับในกลุ่มประเทศอาเซียน

อันดับในอาเซียน	ประเทศ	กลุ่มรายได้	คะแนน	อันดับ				
				รวม	เทคโนโลยี	บุคลากร	ธรรมาภิบาล	ผลกระทบ
1	สิงคโปร์	สูง	75.46	3	4	4	15	7
2	มาเลเซีย	ปานกลางค่อนข้างสูง	57.37	38	38	25	44	50
3	เวียดนาม	ปานกลางค่อนข้างต่ำ	56.00	40	35	41	60	33
4	ไทย	ปานกลางค่อนข้างสูง	54.54 ▼	44 ▼	46 ▲	46 ▼	46 ▼	58 ▲
5	อินโดนีเซีย	ปานกลางค่อนข้างสูง	53.75	49	26	37	70	71
6	ฟิลิปปินส์	ปานกลางค่อนข้างต่ำ	48.89	66	74	33	92	53
8	กัมพูชา	ปานกลางค่อนข้างต่ำ	36.46	105	103	104	106	98
7	ลาว	ปานกลางค่อนข้างต่ำ	36.26	106	110	98	118	76

ที่มา: The Network Readiness Index Report 2025, Portulans Institute

ภาพที่ 2-3 ความพร้อมทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทยเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูง (Upper-middle-income group) และกลุ่มประเทศเอเชียแปซิฟิก

ที่มา: The Network Readiness Index Report 2025, Portulans Institute

จากภาพที่ 2-3 จะเห็นว่าทั้งคะแนนโดยรวมและคะแนนของเสาหลักทั้ง 4 ด้านของประเทศไทยมีคะแนนมากกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูง ในขณะที่เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศในเอเชียแปซิฟิก แม้ภาพรวมของประเทศไทยจะทำได้ดีกว่าค่าเฉลี่ย ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยด้านธรรมาภิบาล แต่ด้านอื่นยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของภูมิภาค โดยประเทศไทยมีจุดแข็งในแต่ละเสาหลัก ดังนี้

เทคโนโลยี (อันดับที่ 46) ปัจจัยที่โดดเด่นในด้านเทคโนโลยี ได้แก่ จำนวนอินเทอร์เน็ตแบนด์วิดท์ระหว่างประเทศ (International Internet Bandwith) (อันดับที่ 10) จำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ที่เชื่อมต่อด้วยสายใยแก้วนำแสงถึงบ้านหรือในอาคาร (FTTH/building Internet subscriptions) (อันดับที่ 11)

บุคลากร (อันดับที่ 46) ปัจจัยที่โดดเด่นในด้านบุคลากร ได้แก่ ปริมาณการใช้งานอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ภายในประเทศ (Mobile broadband internet traffic within the country) (อันดับที่ 8)

ธรรมาภิบาล (อันดับที่ 46) ปัจจัยที่โดดเด่นในด้านนี้ ได้แก่ กฎหมายเกี่ยวกับพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-commerce legislation) (อันดับที่ 1)

ผลกระทบ (อันดับที่ 58) ปัจจัยที่โดดเด่นในด้านผลกระทบ ได้แก่ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 3 สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี (Good Health and Well-Being) (อันดับที่ 1)

ในขณะที่จุดอ่อนของประเทศไทยที่ควรได้รับความสนใจเรียงตามอันดับ ดังนี้

(1) มูลค่าการส่งออกบริการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT services exports) (อันดับที่ 122)

(2) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 11 เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน (SDG 11: Sustainable Cities and Communities) (อันดับที่ 114)

(3) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 5 โอกาสทางเศรษฐกิจของผู้หญิง (SDG 5: Women's economic opportunity) (อันดับที่ 93)

(4) จำนวนครั้งของการทำข้อตกลงการลงทุนในบริษัท AI โดยเงินทุนร่วมลงทุน (Number of venture capital deals invested in AI) (อันดับที่ 90)

(5) การคุ้มครองความเป็นส่วนตัวตามกฎหมาย (Privacy protection by law content) (อันดับที่ 86)

(6) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 7 พลังงานสะอาดที่เข้าถึงได้ (SDG 7: Affordable and Clean Energy) (อันดับที่ 83)

(7) ราคาเครื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Handset Prices) (อันดับที่ 81)

(8) สัดส่วนของบริษัทที่มีเว็บไซต์เป็นของตนเอง (Firms with website) (อันดับที่ 80)

(9) การใช้งานแพลตฟอร์มโค้ด GitHub (GitHub commits) (อันดับที่ 75)

(10) การลงทะเบียนโดเมนอินเทอร์เน็ต (Internet domain registrations) (อันดับที่ 71)

(11) การกำกับดูแลเทคโนโลยีที่อุบัติใหม่ (Regulation of emerging technologies) (อันดับที่ 66)

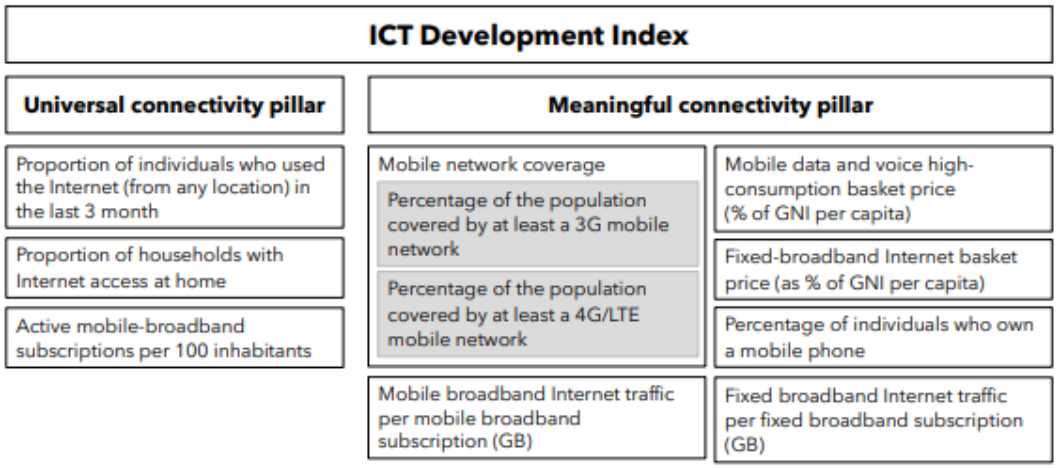
(12) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 4 การศึกษาที่มีคุณภาพ (SDG 4: Quality Education) (อันดับที่ 65)

การยกระดับขีดความสามารถด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัลของประเทศไทย จำเป็นต้องอาศัยการบูรณาการร่วมกันของหน่วยงานภาครัฐและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อปิดช่องว่างในมิติผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและสังคม (Impact) โดยเร่งส่งเสริมการปรับตัวด้านดิจิทัลในภาคธุรกิจ ผ่านการสนับสนุนสิทธิประโยชน์และกองทุนร่วมลงทุน (Venture Capital) ในเทคโนโลยี AI ควบคู่กับการผลักดันภาคเอกชนไทยให้ขยายการส่งออกบริการด้าน ICT นอกจากนี้ ควรประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) โดยเฉพาะสนับสนุนการใช้พลังงานสะอาด การยกระดับคุณภาพการศึกษา การสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจแก่สตรี และการพัฒนาเมืองยั่งยืน (Smart Cities) พร้อมทั้งยกระดับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและกฎหมายดิจิทัล เพื่อสร้างระบบนิเวศนวัตกรรมที่เข้มแข็งและปลอดภัยในระยะยาว

ดัชนีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT Development Index : IDI)

สหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ (ITU) จัดทำดัชนีชี้วัดการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (IDI) มาตั้งแต่ปี 2552 ซึ่งเดิมประเมินจาก 3 ด้าน ได้แก่ การเข้าถึง การใช้งาน และทักษะการใช้ ICT ต่อมาตั้งแต่ปี 2566 จนถึงปัจจุบันได้ปรับปรุงตัวชี้วัดรูปแบบใหม่โดยเป็นการรายงานเฉพาะคะแนน ไม่มีการจัดอันดับ เพื่อประเมินความก้าวหน้าของแต่ละประเทศว่าเข้าใกล้เป้าหมายการเชื่อมต่ออย่างทั่วถึง (universal) และการเชื่อมต่อที่มีความหมาย (meaningful) มากน้อยเพียงใด ในปี 2568 มีการประเมินทั้งสิ้น 164 เขตเศรษฐกิจ

ภาพที่ 2-4 ตัวชี้วัดของดัชนีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ที่มา: The ICT Development Index 2025, ITU

ในปี 2568 คะแนนของประเทศไทย และประเทศอื่นๆ ในอาเซียน แสดงได้ดังตารางที่ 2-4 โดยทั้งคะแนนรวมและคะแนนแต่ละด้านของประเทศไทยดีขึ้นจากปีก่อนหน้า แต่ยังเข้าใกล้เป้าหมายน้อยกว่าสิงคโปร์ บรูไน และมาเลเซีย

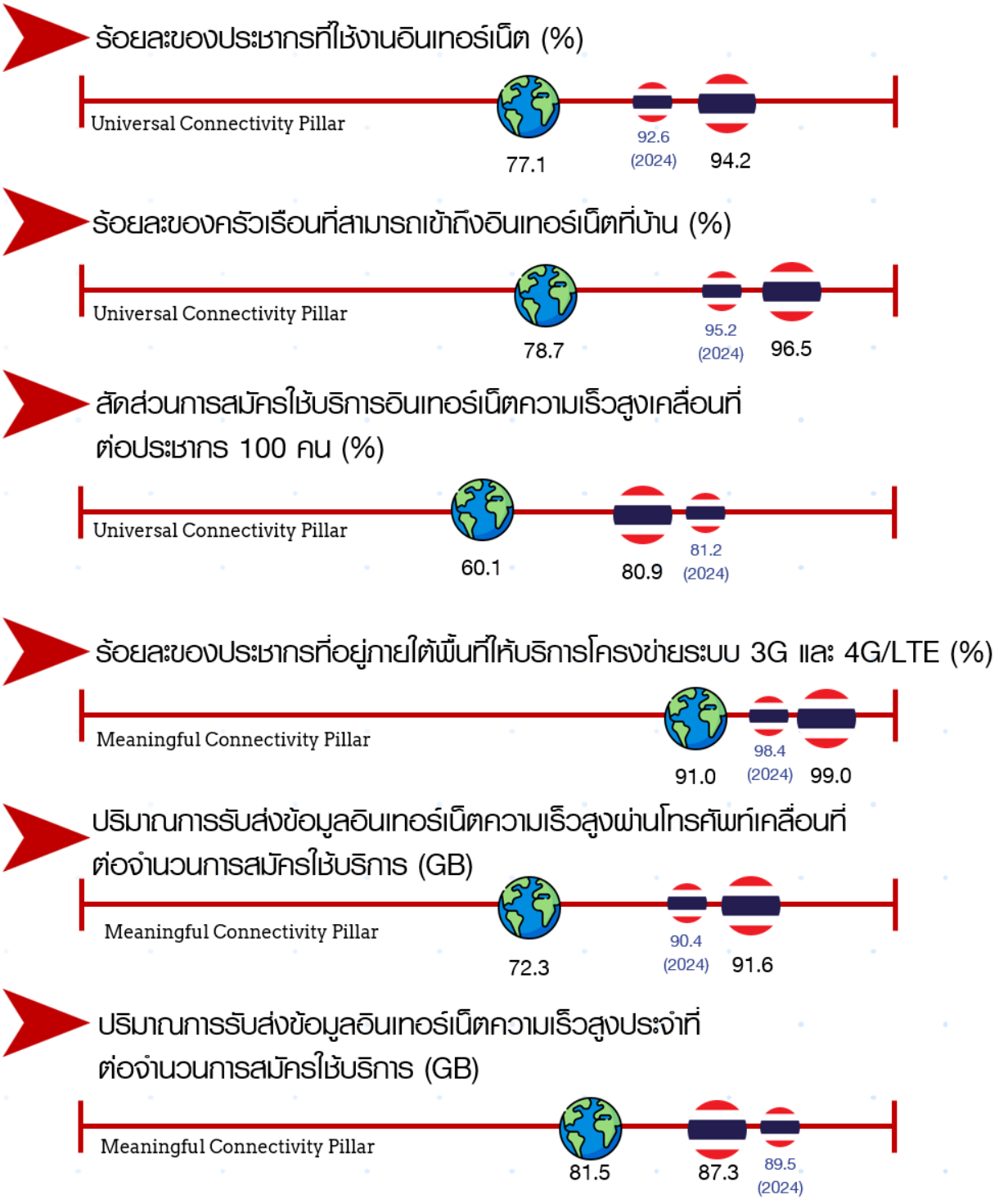
ตารางที่ 2-4 ผลการคำนวณดัชนีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในกลุ่มประเทศอาเซียน

ประเทศ	คะแนนรวม			คะแนนด้าน universal	คะแนนด้าน meaningful
	2566	2567	2568		
สิงคโปร์	97.4	97.8	97.7	99.7	95.7
บรูไน	94.8	95.7	93.6	93.1	94.1
มาเลเซีย	94.5	95.0	95.3	95.3	95.2
ไทย	88.7	91.0 ▲	91.9 ▲	90.6 ▲	93.2 ▲
เวียดนาม	80.6	85.0	86.0	80.3	91.6
อินโดนีเซีย	80.1	82.8	84.7	81.2	88.2
ฟิลิปปินส์	65.0	74.4	78.0	69.8	86.3
กัมพูชา	68.5	72.6	77.4	71.4	83.3
ลาว	64.6	65.3	69.7	63.6	75.9
เมียนมาร์	65.7	63.8	69.7	64.0	75.5
ค่าเฉลี่ยเอเชียแปซิฟิก	**74.6**	**77.3**	**79.7**	**75.8**	**83.6**

ที่มา: The ICT Development Index 2025, ITU

หากพิจารณาคะแนนด้านต่าง ๆ ของประเทศไทย (หลังปรับข้อมูลดิบเป็นคะแนนมาตรฐานให้สเกลอยู่ในช่วง 0-100 แล้ว) เปรียบเทียบกับคะแนนค่าเฉลี่ยโดยรวมของโลก พบว่า ประเทศไทยมีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลกทุกตัวชี้วัด ทั้งนี้ บางตัวชี้วัดที่คะแนนของประเทศไทยลดลงจากปีก่อนหน้า เป็นผลมาจากผู้ให้บริการรายหลักบางรายนำส่งข้อมูลล่าช้ากว่ารอบการจัดทำดัชนีของ ITU ข้อมูลจึงไม่ถูกนำไปประเมินรวมในคะแนนของประเทศไทย

ภาพที่ 2-5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนแต่ละด้านของประเทศไทยและค่าเฉลี่ยโลกของปี 2568 และปีก่อนหน้า

ที่มา: The ICT Development Index 2025, ITU

ดัชนีชี้วัดความพร้อมด้านปัญญาประดิษฐ์ของรัฐบาล (Government AI Readiness Index)

ดัชนีชี้วัดความพร้อมด้านปัญญาประดิษฐ์ของรัฐบาล (Government AI Readiness Index) จัดทำโดย Oxford Insights มาตั้งแต่ปี 2560 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินระดับความพร้อมของรัฐบาลในแต่ละประเทศทั่วโลกในการนำปัญญาประดิษฐ์ (AI) มาประยุกต์ใช้ในบริการสาธารณะ อย่างไรก็ตาม สำหรับปี 2568 ได้มีการปรับปรุงระเบียบวิธีวิจัยและตั้งโจทย์ใหม่เพื่อวัดผลว่า "รัฐบาลสามารถนำ AI มาใช้ประโยชน์เพื่อสาธารณะได้ในระดับใด" ซึ่งช่วยให้การประเมินมีความครอบคลุม ทันสมัย และสะท้อนภาพรวมทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม และนวัตกรรมดิจิทัลได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยมีการประเมินทั้งหมดรวม 195 ประเทศ

แบบจำลองการประเมินความพร้อมในปัจจุบัน ได้ขยายความครอบคลุมโดยวัดผลผ่าน 6 เสาหลัก (Pillars) 14 มิติ (Dimensions) รวมทั้งสิ้น 69 ตัวชี้วัด ดังนี้:

(1) **ขีดความสามารถด้านนโยบาย (Policy Capacity)** : วัดความสามารถของรัฐบาลในการออกแบบและขับเคลื่อนนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ AI ระดับชาติ รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรและความร่วมมือระหว่างประเทศ

(2) **ธรรมาภิบาล (Governance)** : ประเมินการกำหนดหลักจริยธรรมและกรอบการกำกับดูแลที่เอื้อต่อการปฏิบัติตามกฎระเบียบ การคุ้มครองสิทธิของประชาชน และความยืดหยุ่นของหน่วยงานกำกับดูแล

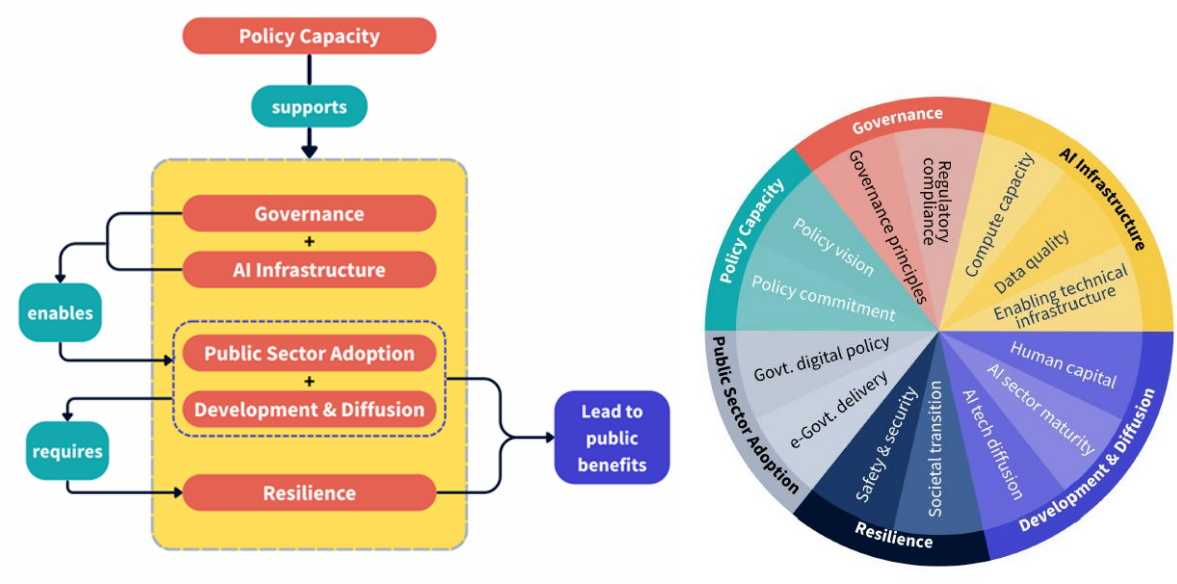
(3) **โครงสร้างพื้นฐานด้าน AI (AI Infrastructure)** : วัดความพร้อมด้านขีดความสามารถในการประมวลผล (Compute Capacity) โครงสร้างพื้นฐานทางเทคนิค และคุณภาพของข้อมูลที่สามารถเข้าถึงและแลกเปลี่ยนกันได้อย่างปลอดภัย

(4) **การนำไปใช้ในภาครัฐ (Public Sector Adoption)** : ประเมินว่านโยบายดิจิทัลของรัฐส่งเสริมการทดสอบและขยายผลการใช้งาน AI เพื่อตอบโจทย์ความท้าทายในบริการสาธารณะและระบบการให้บริการอิเล็กทรอนิกส์ (e-Government) มากน้อยเพียงใด

(5) **การพัฒนาและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในวงกว้าง (Development and Diffusion)** : วัดความพร้อมของทุนมนุษย์ (Human Capital) ความตื่นตัวและความพร้อมของภาคธุรกิจตลอดจนการเติบโตของอุตสาหกรรม AI ในประเทศที่พร้อมขับเคลื่อนนวัตกรรมในระยะยาว

(6) **ความยืดหยุ่นพร้อมรับมือ (Resilience)** : ประเมินความสามารถของรัฐบาลในการบริหารจัดการความท้าทายจากการเปลี่ยนผ่านสู่ยุค AI ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเตรียมพร้อมและตรวจสอบความเสี่ยงด้านความมั่นคงปลอดภัย

ภาพที่ 2-6 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง (Theory of Change) ว่าด้วยกลไกการขับเคลื่อน AI ของภาครัฐเพื่อสร้างประโยชน์สาธารณะ และตัวชี้วัดทั้ง 14 มิติ

ที่มา: Government AI Readiness Index 2025, Oxford Insights

ตารางที่ 2-5 ผลการจัดอันดับดัชนีชี้วัดความพร้อมด้านปัญญาประดิษฐ์ของรัฐบาลในกลุ่มประเทศอาเซียนของปี 2568

อันดับโลก	ประเทศ	คะแนน	คะแนน					
			Policy Capacity	Governance	AI Infrastructure	Public Sector Adoption	Development and Diffusion	Resilience
7	สิงคโปร์	75.1	85.00	73.28	78.30	92.50	59.85	77.30
32	ไทย	63.7	88.00	57.58	75.44	85.86	49.27	39.86
37	มาเลเซีย	61.4	80.50	57.33	78.48	64.78	54.04	40.07
42	อินโดนีเซีย	60.5	77.00	56.21	71.25	73.77	44.43	58.73
49	ฟิลิปปินส์	57.8	84.50	48.11	70.84	69.17	42.46	56.62
57	เวียดนาม	56.2	53.50	56.21	65.55	73.21	46.03	44.74
94	บรูไน	39.3	31.00	45.01	35.06	65.14	22.31	43.12
118	กัมพูชา	33.5	19.50	33.23	48.38	36.25	26.59	38.98
130	ลาว	27.9	19.50	34.44	35.17	18.21	22.03	38.48
173	เมียนมาร์	19.8	8.00	28.81	13.67	12.32	19.34	30.11

ที่มา: Government AI Readiness Index 2025, Oxford Insights

ภาพรวมความพร้อมด้านปัญญาประดิษฐ์ของประเทศไทยจากการจัดอันดับในรายงาน Government AI Readiness Index 2025 โดยสถาบัน Oxford Insights พบว่า ประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่

32 ของโลก จากทั้งหมด 195 ประเทศ โดยมีคะแนนรวม อยู่ที่ 63.7 คะแนน ซึ่งถือเป็นอันดับที่ 2 ในภูมิภาคอาเซียน เป็นรองเพียงประเทศสิงคโปร์ (อันดับ 7 ของโลก) และมีอันดับเหนือกว่าประเทศมาเลเซีย (อันดับ 37 ของโลก) และอินโดนีเซีย (อันดับ 42 ของโลก) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาผลคะแนนเชิงลึกในแต่ละเสาหลัก (Pillars) ทั้ง 6 ด้านของประเทศไทย สามารถวิเคราะห์ประเด็นความท้าทายที่ควรให้ความสำคัญ ดังนี้

- ด้านโครงสร้างพื้นฐาน AI (AI Infrastructure) (57.58 คะแนน) แม้จะผ่านเกณฑ์กึ่งหนึ่งมาได้ แต่ถือเป็นมิติที่ยังมีช่องว่างและต้องการการพัฒนาเพิ่มเติม โดยเฉพาะการเพิ่มขีดความสามารถในการประมวลผล (Compute Capacity) และการบริหารจัดการฐานข้อมูลขนาดใหญ่ให้มีคุณภาพ ปลอดภัย และเชื่อมโยงกันได้อย่างไร้รอยต่อ
- ด้านการพัฒนาและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในวงกว้าง (Development & Diffusion) (49.27 คะแนน) มีคะแนนค่อนข้างต่ำ (ต่ำกว่า 50 คะแนน) ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความท้าทายในเรื่องการขาดแคลนทุนมนุษย์ (Human Capital) ที่มีความเชี่ยวชาญด้าน AI โดยตรง รวมถึงความจำเป็นในการกระตุ้นให้อุตสาหกรรมเทคโนโลยีในประเทศเกิดการตื่นตัวและนำ AI ไปกระจายใช้ในภาคธุรกิจอย่างกว้างขวาง
- ด้านความยืดหยุ่นพร้อมรับมือ (Resilience) (39.86 คะแนน) เป็นด้านที่ประเทศไทยได้คะแนนน้อยที่สุด ซึ่งเป็นประเด็นเร่งด่วนที่ภาครัฐต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากคะแนนในส่วนนี้สะท้อนว่า ประเทศไทยยังขาดกลไกที่เข้มงวดในการติดตาม ประเมิน และบริหารจัดการความเสี่ยงด้านความมั่นคงปลอดภัย การนำ AI มาใช้อย่างมีธรรมาภิบาล ตลอดจนผลกระทบทางสังคมและแรงงานที่อาจเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ยุคปัญญาประดิษฐ์อย่างเต็มรูปแบบ

แม้ว่าประเทศไทยจะมีข้อได้เปรียบเชิงโครงสร้างนโยบายและการตื่นตัวของภาครัฐในการรับเอาเทคโนโลยี AI มาใช้ แต่ข้อจำกัดในด้านโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยี ทุนมนุษย์ และความยืดหยุ่นในการรับมือความเสี่ยง เป็นสิ่งสะท้อนว่าประเทศไทยเป็นกลุ่มประเทศผู้รับเทคโนโลยี (Model Takers) มากกว่าผู้สร้างเทคโนโลยี (Model Makers) ดังนั้น การบูรณาการโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคม (เช่น เครือข่าย 5G และการขยายแบนด์วิดท์) ควบคู่ไปกับการสนับสนุนระบบนิเวศ Data Center และ Cloud Service จึงเป็นกุญแจสำคัญที่ กสทช. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องร่วมกันผลักดัน เพื่อเปลี่ยนผ่านจาก "ความพร้อมทางนโยบาย" ไปสู่ "ความพร้อมทางโครงสร้างพื้นฐาน" อย่างแท้จริง

ส่วนที่ 3
ดัชนีชี้วัดในกิจการโทรคมนาคมไทย

ในส่วนที่ 3 เป็นการนำเสนอข้อมูลของตลาดค้าปลีก 3 ตลาดหลัก ได้แก่ บริการโทรศัพท์ประจำที่ บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ และบริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งรวมทั้งบริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่และบริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ โดยแสดงให้เห็นภาพรวมที่สำคัญของแต่ละบริการดังกล่าวของประเทศไทย รวมทั้งเปรียบเทียบข้อมูลที่ใช้เป็นดัชนีชี้วัดในกิจการโทรคมนาคมระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่นๆ ในอาเซียน และทวีปต่างๆ ในโลก

บริการโทรศัพท์ประจำที่

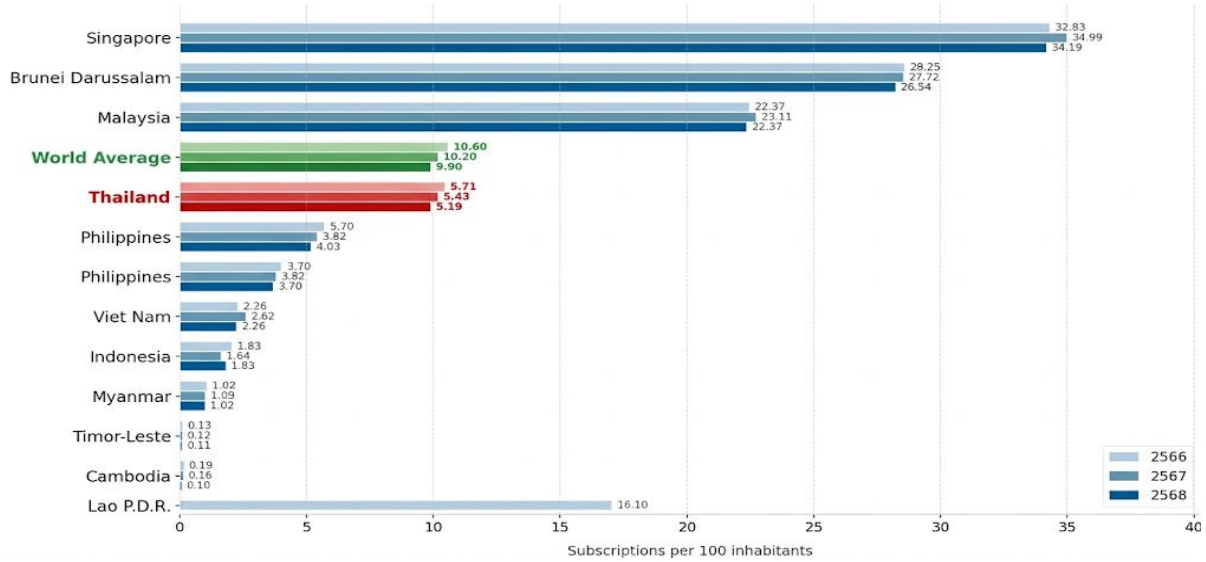
ตลาดบริการโทรศัพท์ประจำที่ภายในประเทศของไทยในปี 2568 มีจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ (Fixed Line Subscribers) จำนวนรวมทั้งสิ้นประมาณ 3.72 ล้านเลขหมาย ลดลงร้อยละ 4.69 เมื่อเปรียบเทียบกับปีก่อนหน้า เมื่อคำนวณสัดส่วนต่อจำนวนประชากรไทยทั้งหมด และต่อจำนวนครัวเรือนไทยทั้งหมด ตามข้อมูลของกรมการปกครอง พบว่ามีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2568 มีสัดส่วนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ต่อจำนวนประชากรไทย และต่อจำนวนครัวเรือนไทย คิดเป็นร้อยละ 5.65 และร้อยละ 12.59 ตามลำดับ

เปรียบเทียบบริการโทรศัพท์ประจำที่ของไทยในเวทีโลก

จากข้อมูลของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ (ITU) ค่าเฉลี่ยของทั่วโลกมีแนวโน้มของจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยเมื่อเปรียบเทียบอัตราการเข้าถึง (Fixed Line Penetration Rate) จากสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ประเทศไทยอยู่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยโลกมาโดยตลอด โดยค่าเฉลี่ยย้อนหลัง 5 ปี ไทยอยู่ที่ร้อยละ 6 ในขณะที่โลกอยู่ที่ประมาณร้อยละ 11

สำหรับปี 2568 ประเทศไทยมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 5.19 เป็นอันดับที่ 4 ของอาเซียน ขณะที่ค่าเฉลี่ยของโลกอยู่ที่ร้อยละ 9.90 โดยประเทศที่มีสัดส่วนสูงที่สุดในอาเซียน คือ สิงคโปร์ อยู่ที่ร้อยละ 34.19 รองลงมา คือ บรูไน และมาเลเซีย ตามลำดับ

ภาพที่ 3-1 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร[1] 100 คน ปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

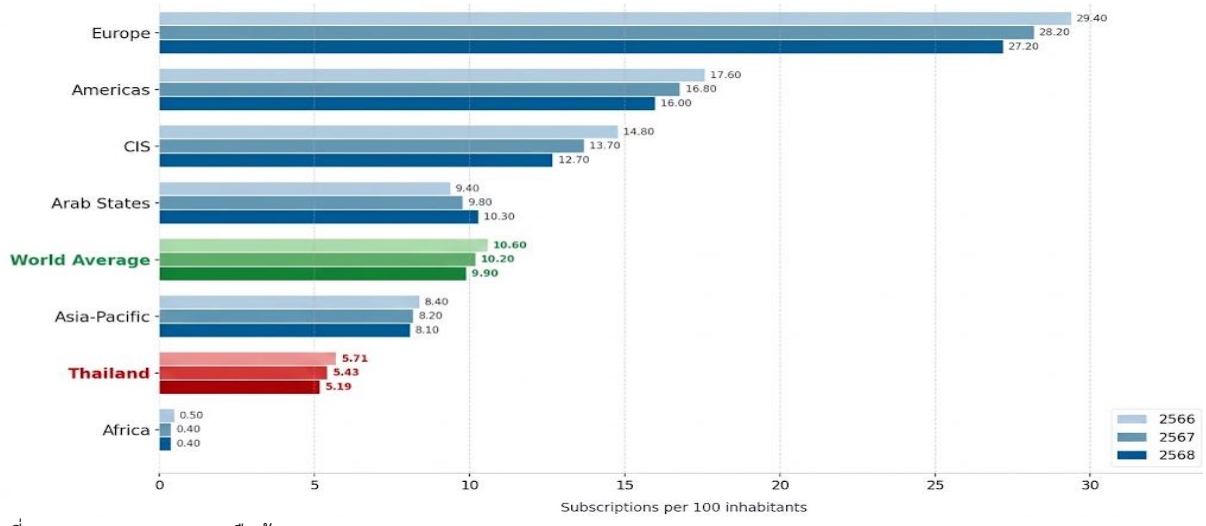

หมายเหตุ: - สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปี 2567 - ปี 2568 ยังไม่มีการรายงานข้อมูล

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่นของโลก ในปี 2568 สัดส่วนจำนวนผู้ลงทะเบียนใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ของประเทศไทยอยู่ต่ำกว่าทุกภูมิภาคยกเว้นเพียงแอฟริกา โดยยุโรปเป็นภูมิภาคที่มีสัดส่วนสูงที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 27.20 สำหรับกลุ่มประเทศเอเชียและแปซิฟิกอยู่ที่ร้อยละ 8.10

ภาพที่ 3-2 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ปี 2566 - 2568 ของประเทศไทย รายภูมิภาค[2] และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

[1] ITU ใช้จำนวนประชากรจาก UN Population Division World Population Prospects

[2] CIS คือ เครือรัฐเอกราช (Commonwealth of Independent States) ประกอบด้วยสมาชิก 11 ประเทศ ได้แก่ รัสเซีย เบลารุส คาซัคสถาน อาร์เมเนีย มอลโดวา อาเซอร์ไบจาน คีร์กิซ อุซเบกิสถาน ทาจิกิสถาน เติร์กเมนิสถาน และยูเครน

บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่

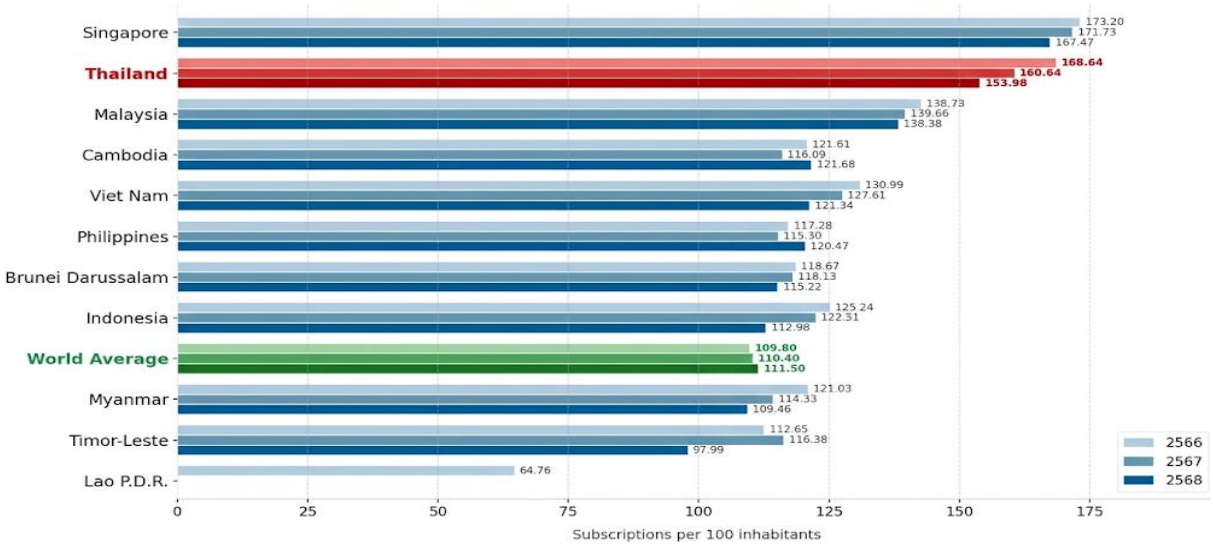
สำหรับบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ภายในประเทศ ณ สิ้นปี 2568 ประเทศไทยมีจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Subscribers) 110.28 ล้านเลขหมาย ลดลงจาก 115.13 ล้านเลขหมาย หรือลดลงร้อยละ 4.21 จากปีก่อนหน้า ซึ่งข้อมูลการวิเคราะห์จากผู้ให้บริการ ส่วนใหญ่เป็นการลดลงของกลุ่มลูกค้าเติมเงิน (pre-paid) ส่วนหนึ่งเกิดจากการดำเนินการตามมาตรการเพื่อป้องกันอาชญากรรมจากแก๊งคอลเซ็นเตอร์ที่เข้มงวดมากขึ้น รวมทั้งอาจเกิดจากผู้ประกอบการมุ่งเน้นกลุ่มผู้ใช้บริการที่มีคุณภาพมากกว่ามุ่งเน้นการเพิ่มจำนวนผู้ใช้บริการ และการลดค่าใช้จ่ายในการเปิดใช้งานเบอร์โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เกินความจำเป็นลง

ในปี 2568 ส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่แบบเติมเงิน (pre-paid) มีจำนวน 80.30 ล้านเลขหมายหรือคิดเป็นร้อยละ 72.81 ลดลงเล็กน้อยจากร้อยละ 73.98 ในปีก่อนหน้า ในขณะที่ผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่แบบรายเดือน (post-paid) มีจำนวน 29.98 ล้านเลขหมายหรือคิดเป็นร้อยละ 27.19%

เปรียบเทียบบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ของไทยในเวทีโลก

จากข้อมูลของ ITU พบว่า แนวโน้มค่าเฉลี่ยของทั่วโลกสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน (Mobile Penetration Rate) ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่หลายประเทศรวมถึงประเทศไทยในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา มีสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ลดลง อย่างไรก็ตามสัดส่วนของประเทศไทยยังคงสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลกมาโดยตลอด โดยในปี 2568 ค่าเฉลี่ยโลกมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 115.00 ประเทศไทยอยู่ที่ร้อยละ 153.98 ซึ่งสูงเป็นอันดับ 2 ของอาเซียน รองจากสิงคโปร์ที่มีสัดส่วนอยู่ที่ 167.47 ดังภาพที่ 3-3

ภาพที่ 3-3 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

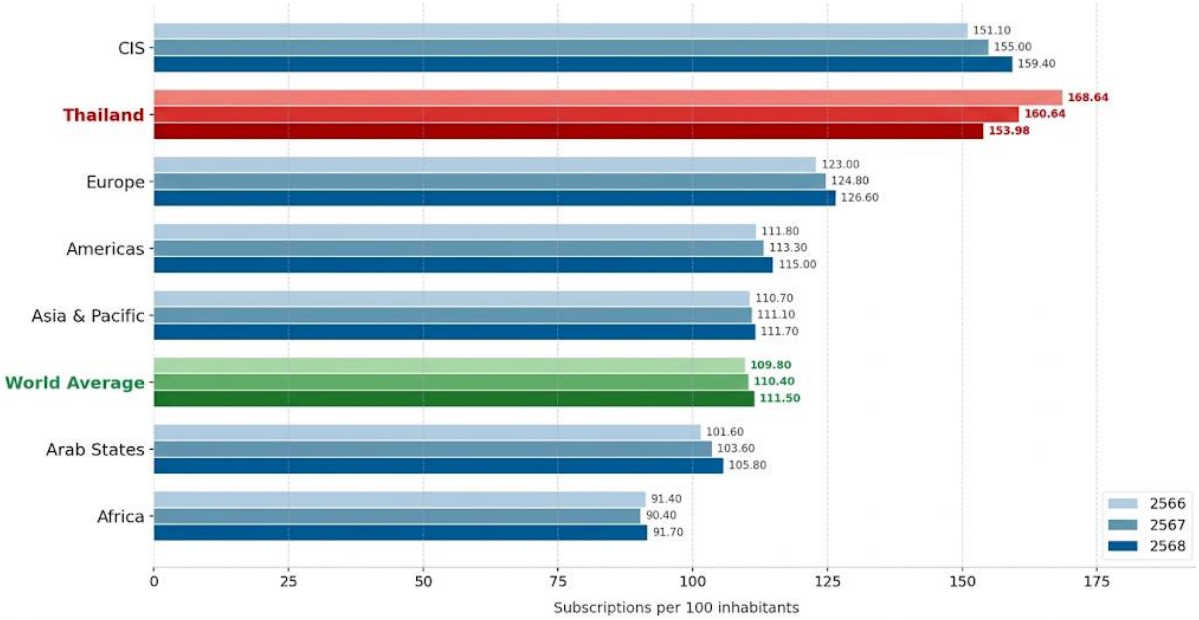

หมายเหตุ: - สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปี 2567 - ปี 2568 ยังไม่มีการรายงานข้อมูล

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่นในโลก แม้ว่าในปี 2568 ประเทศไทยมีสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ลดลง แต่ยังคงมีสัดส่วนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของทุกภูมิภาคยกเว้นเพียง CIS รวมถึงกลุ่มประเทศที่มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีในอันดับต้นๆ ของโลก และค่าเฉลี่ยของโลก ดังภาพที่ 3-4 สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการเข้าถึงเทคโนโลยีการสื่อสารที่กว้างขวางและพฤติกรรมความนิยมในการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของคนไทย ซึ่งอาจส่งผลดีต่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการเชื่อมต่อในยุคดิจิทัลในอนาคต

ภาพที่ 3-4 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ของปี 2566 - 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

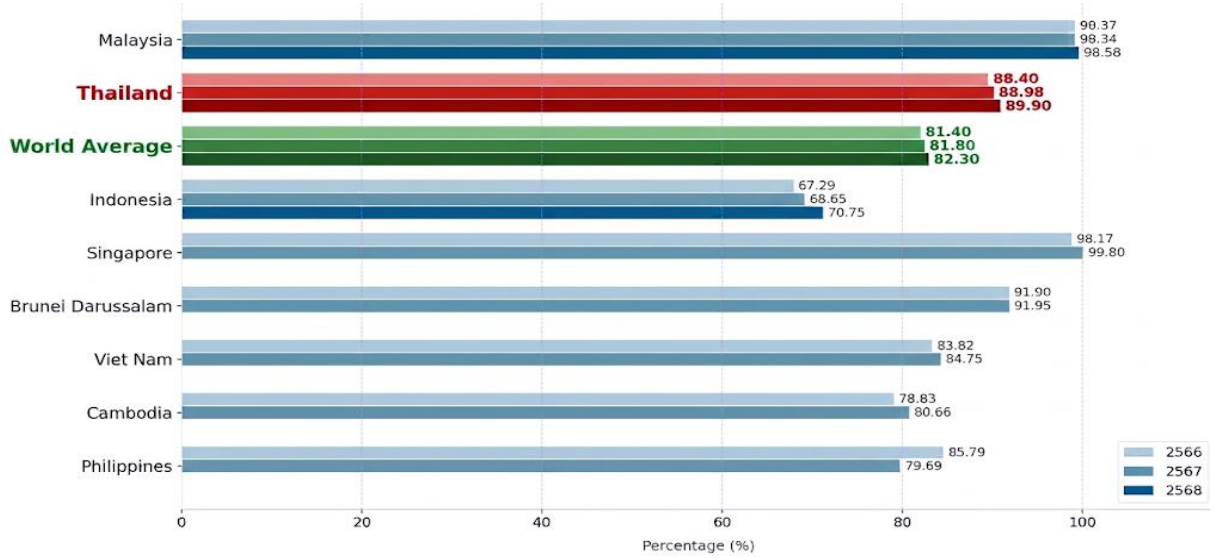
สำหรับบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ในรายงานของ ITU ยังมีการวัดสัดส่วนประชากรที่เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยในปี 2568 ประเทศไทยมีจำนวนประชากรที่เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่อยู่ที่ร้อยละ 89.90[1] ซึ่งสูงเป็นอันดับต้นๆของอาเซียน โดยมีปัจจัยสนับสนุนมาจากการที่ไทยมีระบบ PromptPay Mobile banking แอปพลิเคชันเป๋าตัง รวมถึงโครงการสวัสดิการรัฐที่ใช้สมาร์ตโฟนเป็นหลัก ทำให้โทรศัพท์เคลื่อนที่กลายเป็นเครื่องมือดำรงชีวิตพื้นฐานในชีวิตประจำวันที่สะดวกในการใช้จ่ายมากขึ้น นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีความครอบคลุมของสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่กระจายทั่วประเทศ ข้อมูลของผู้ให้บริการที่มีความครอบคลุมสูงที่สุดถึงร้อยละ 99[2] ของพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่ อีกทั้งตลาดอุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ของประเทศไทยยังมี

[1] สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2568). รายงานการสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2568 (ไตรมาส 4). ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2569, จาก https://www.nso.go.th

[2] สำนักงาน กสทช. (2569). ภาพรวมกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทย. ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2569, จาก https://ttid.nbtc.go.th/th/

ความหลากหลายด้านราคาและสามารถหาซื้อได้ทั้งแบบของใหม่และแบบมือสอง ไม่เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงของคนไทยรวมถึงกลุ่มเปราะบาง ดังภาพที่ 3-5

ภาพที่ 3-5 สัดส่วนประชากรที่เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่ ปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียนและค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

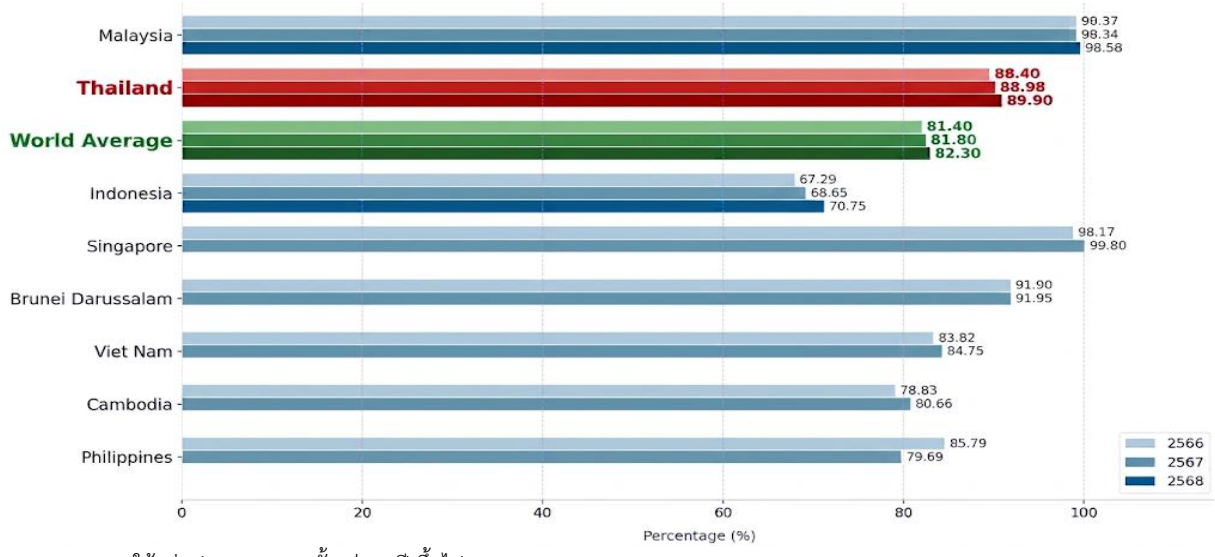

หมายเหตุ: - ข้อมูลในกลุ่มอาเซียนบางประเทศ ITU ยังไม่มีการรายงาน
- ITU ใช้กลุ่มประชากรอายุ ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่น ๆ ค่าเฉลี่ยของประเทศไทยอยู่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลกและกลุ่มเอเชีย-แปซิฟิก โดยปี 2568 ค่าเฉลี่ยของโลกมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 82.30 และกลุ่มเอเชีย-แปซิฟิกอยู่ที่ร้อยละ 81.50 ดังภาพที่ 3-6

ภาพที่ 3-6 สัดส่วนประชากรที่เป็นเจ้าของโทรศัพท์เคลื่อนที่ของของปี 2566 - 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

หมายเหตุ: ITU ใช้กลุ่มประชากรอายุ ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

บริการอินเทอร์เน็ต

บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ (Fixed Broadband)

สำหรับบริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ในปี 2568 ประเทศไทยมีจำนวนผู้ใช้บริการเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.64 อยู่ที่ 10.44 ล้านราย จาก 10.07 ล้านรายในปีก่อนหน้า ขณะที่สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร และต่อจำนวนครัวเรือน อยู่ที่ 15.86 รายต่อจำนวนประชากร 100 คน หรือ 35.33 ครอบครัวต่อจำนวนครัวเรือนทั้งประเทศ 100 ครัวเรือน

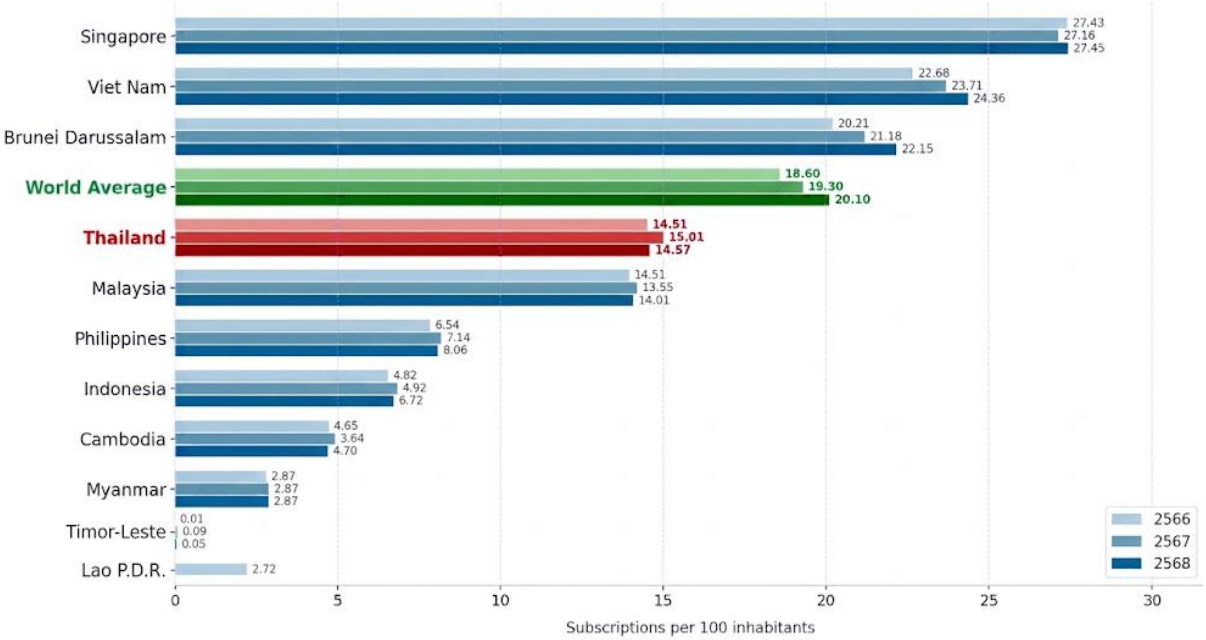
ในส่วนของปริมาณการใช้งาน เมื่อพิจารณาจากปริมาณแบนด์วิดท์ของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย จากข้อมูลของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) ภาพรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องด้วยปัจจุบันผู้ให้บริการมีการปรับปรุงคุณภาพของสัญญาณการเชื่อมต่อและการขยายพื้นที่การให้บริการจากสังคมเมืองไปสู่สังคมชนบทมากยิ่งขึ้น รวมทั้งผู้ใช้บริการมีความต้องการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่มากขึ้น ประกอบกับผู้ให้บริการแพลตฟอร์มระดับโลก เช่น Google, Meta, Netflix, Microsoft ได้ขยายการติดตั้ง Edge Cache หรือการนำเอาข้อมูลเนื้อหาจากนอกประเทศมาประมวลผลในประเทศไทย ทำให้การรับส่งข้อมูลและการประมูลผลจากต่างประเทศทำได้รวดเร็วขึ้น รวมถึงการเข้ามาตั้ง Cloud Region และ Hyperscale Data Center ในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อรองรับความต้องการใช้งานด้านคอนเทนต์ต่างๆ และการใช้ AI ในประเทศไทย โดยปี 2568 การเชื่อมต่อวงจรอินเทอร์เน็ตประเทศไทยไปต่างประเทศที่ผ่าน IIG และจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อไปต่างประเทศโดยตรง มีปริมาณอยู่ที่ 25.732 Tbps ส่วนการแลกเปลี่ยนข้อมูลอินเทอร์เน็ตภายในประเทศ (NIX) อยู่ที่ 18.265 Tbps (NECTEC, 2569)

เปรียบเทียบบริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ของไทยในเวทีโลก

จากข้อมูลของ ITU พบว่า แนวโน้มค่าเฉลี่ยของทั่วโลกสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน (Fixed Broadband Penetration Rate) เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่สัดส่วนของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลง โดยในปี 2568 ประเทศไทยมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 14.57 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยโลกซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 20.10 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศในอาเซียน อันดับที่ 1 คือ ประเทศสิงคโปร์ มีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 27.45 รองลงมาคือประเทศเวียดนาม และประเทศบรูไน ตามลำดับ

ด้วยเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป การสมัครใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ไม่จำเป็นต้องผูกติดกับบริการโทรศัพท์ประจำที่เหมือนเช่นในอดีต ทำให้ในบางประเทศมีสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน อยู่ในระดับที่สูง ในขณะที่สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 อยู่ในระดับต่ำ เช่น เวียดนาม

ภาพที่ 3-7 สัดส่วนจำนวนผู้ลงทะเบียนใช้อินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

หมายเหตุ: - สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปี 2567 - ปี 2568 ยังไม่มีการรายงานข้อมูล

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ (Mobile Broadband)

ในปี 2568 มีจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่อยู่ที่ 85.31 ล้านเลขหมาย ลดลงร้อยละ 0.09 เมื่อเทียบกับปี 2567 โดยมีอัตราการเข้าถึงประชากรอยู่ที่ร้อยละ 129.63 ซึ่งการลดลงของจำนวนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ เป็นไปในทิศทางเดียวกับการลดลงของจำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ประกอบกับปัจจุบันผู้ให้บริการบางรายมีการจำแนกข้อมูลระหว่างกลุ่มผู้ใช้บริการที่ใช้และไม่ได้ใช้ data ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ด้านปริมาณการใช้งานอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่โดยเฉลี่ยของผู้ให้บริการรายหลักต่อเลขหมายต่อเดือนรายปี มีการใช้งานเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยปี 2568 อยู่ที่ 22.66 กิกะไบต์ต่อเลขหมายต่อเดือนต่อผู้ใช้บริการ เพิ่มขึ้นร้อยละ 19.33 จากปี 2567 ซึ่งอยู่ที่ 18.99 กิกะไบต์ต่อเลขหมายต่อเดือนต่อผู้ใช้บริการ [5]

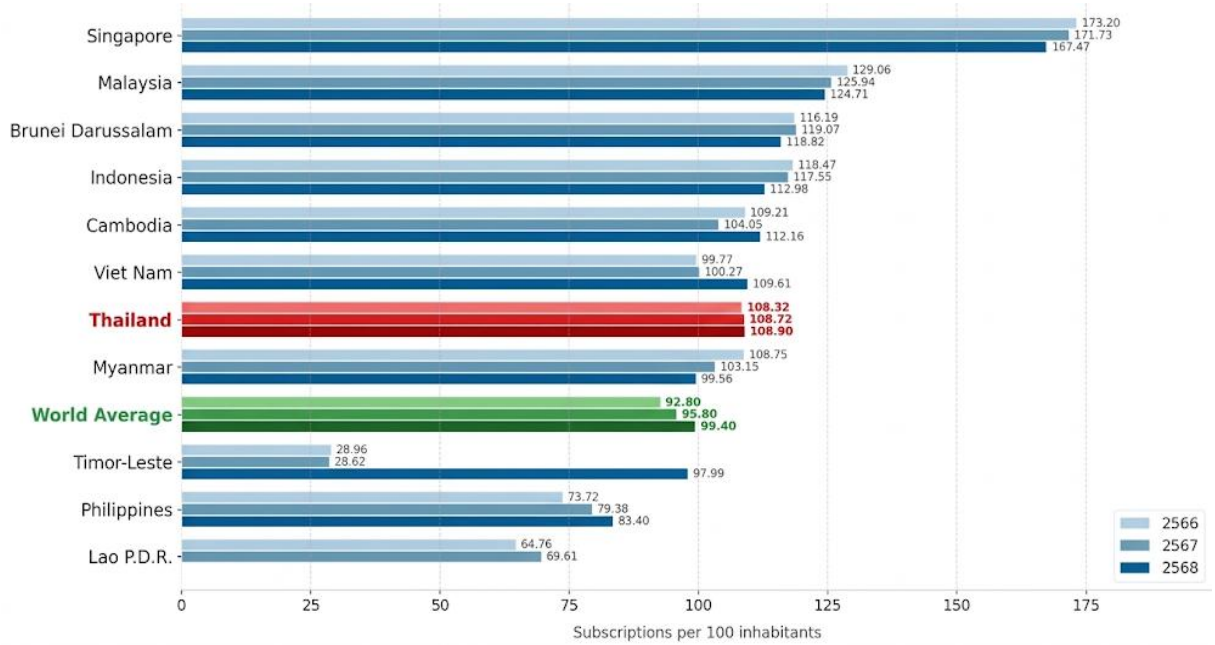
เปรียบเทียบบริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ของไทยในเวทีโลก

สำหรับบริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ในปี 2568 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน (Mobile Broadband Penetration Rate) ของประเทศไทยตามข้อมูลของ ITU อยู่ที่ร้อยละ 108.9 สูงกว่าค่าเฉลี่ยโลกซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 99.40 และอยู่ในอันดับที่ 7 ของ

[5] สำนักค่าธรรมเนียมและอัตราค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม

อาเซียน โดยอันดับที่ 1 ยังคงเป็นประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 167.47 อันดับที่ 2 คือมาเลเซียอยู่ที่ร้อยละ 124.71

ภาพที่ 3-8 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

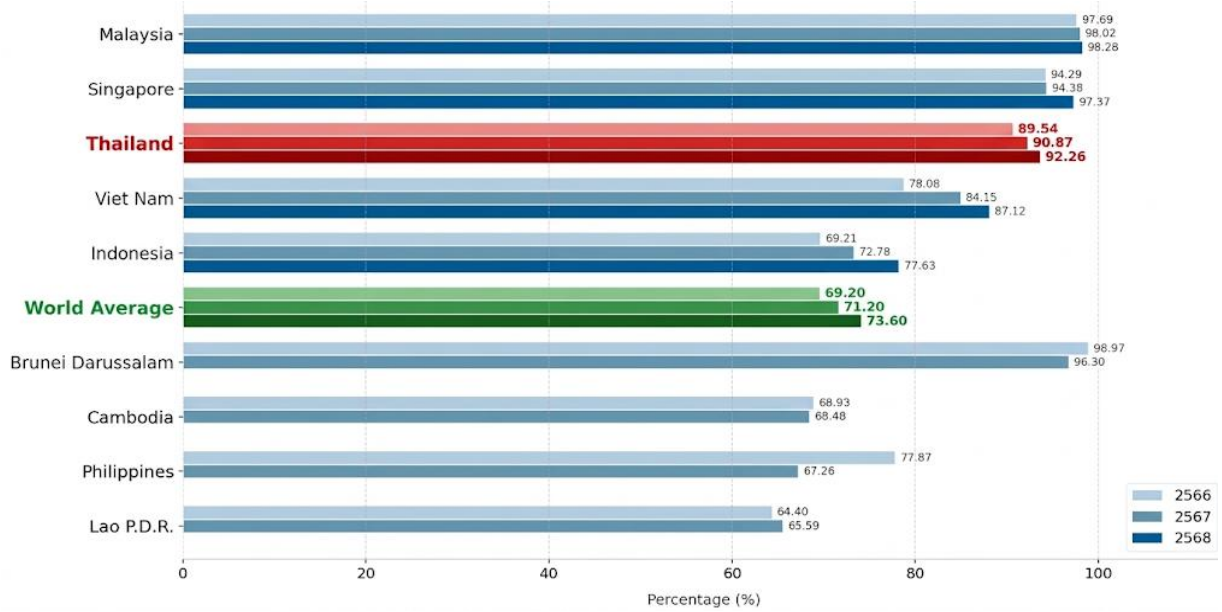
หมายเหตุ: - สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปี 2568 ยังไม่มีการรายงานข้อมูล

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

หากพิจารณาการใช้อินเทอร์เน็ตในภาพรวม จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับประเทศไทย ในปี 2568 สำหรับภูมิภาคอาเซียน เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อจำนวนประชากรทั้งหมด คาดว่าประเทศไทยจะอยู่อันดับที่ 4 ของกลุ่ม ซึ่งมีสัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ร้อยละ 92.26 จากรายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ[3] โดยอันดับ 1 คือ มาเลเซีย มีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 98.28 รองลงมาคือ สิงคโปร์ และคาดว่าอันดับ 3 คือ บรูไน เมื่อเทียบเคียงจากสัดส่วนของปีก่อนหน้า

[3] สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2568). รายงานการสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2568 (ไตรมาส 4). ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2569, จาก https://www.nso.go.th

ภาพที่ 3-9 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อจำนวนประชากรทั้งหมด ปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

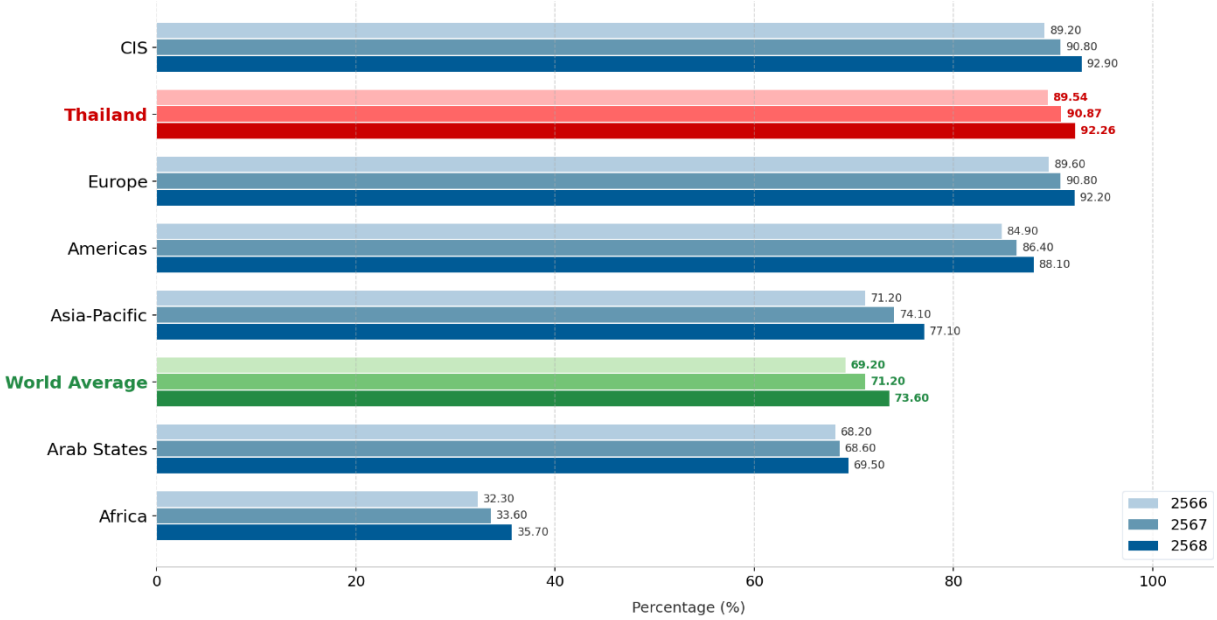

หมายเหตุ: ข้อมูลในกลุ่มอาเซียนสำหรับประเทศที่ ITU ยังไม่มีการรายงาน ในปี 2568 จึงใช้ข้อมูลของปีก่อนหน้าในการเรียงลำดับ

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

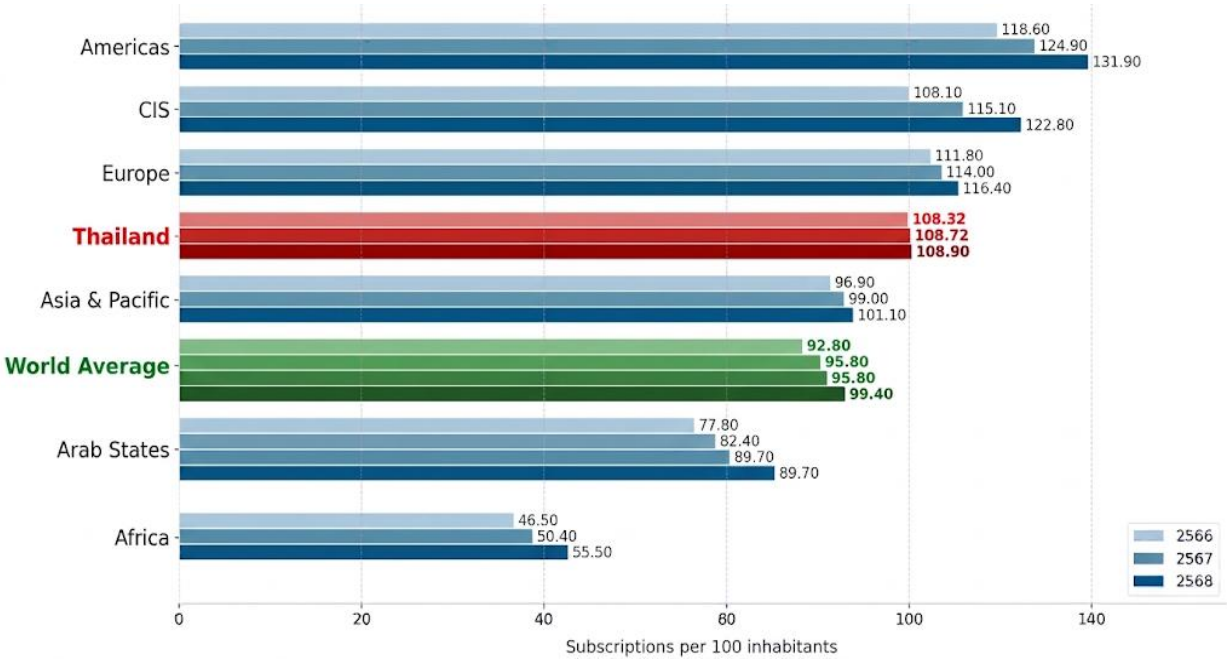
เมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่นในโลก พบว่า ในปี 2568 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตของประเทศไทยอยู่ในอันดับต้นๆ ใกล้เคียงกับเครือรัฐเอกราชและกลุ่มประเทศยุโรป อยู่ที่ร้อยละ 92.26[6] และมีสัดส่วนที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลก ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 73.60 ดังภาพที่ 3-10 โดยเป็นผลมาจากด้านโครงข่ายเคลื่อนที่เป็นหลัก ซึ่งจะเห็นได้จากข้อมูลปี 2568 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ของประเทศไทยอยู่ที่ร้อยละ 108.90 ในขณะที่สัดส่วนจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ของประเทศไทย อยู่ในระดับ 14.57 ดังภาพที่ 3-11 และภาพที่ 3-12 ตามลำดับ

ภาพที่ 3-10 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อจำนวนประชากร 100 คน ของปี 2566 – 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

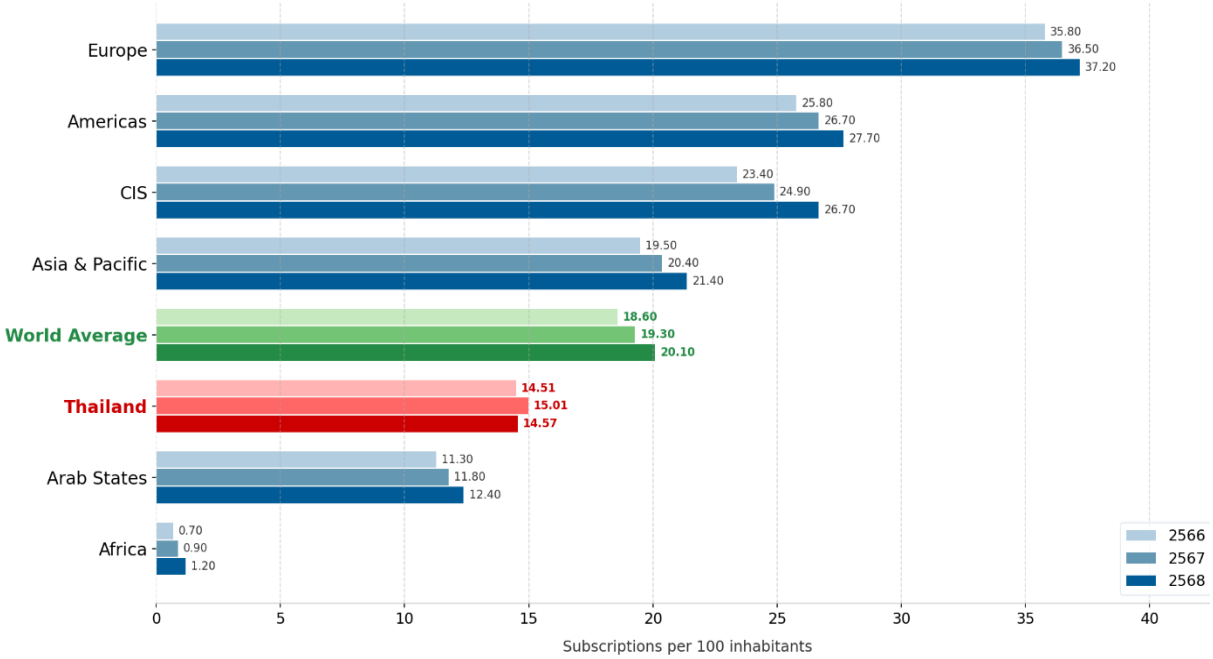
ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

ภาพที่ 3-11 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ของปี 2566 - 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

ภาพที่ 3-12 สัดส่วนจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ต่อจำนวนประชากร 100 คน ของปี 2566 - 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

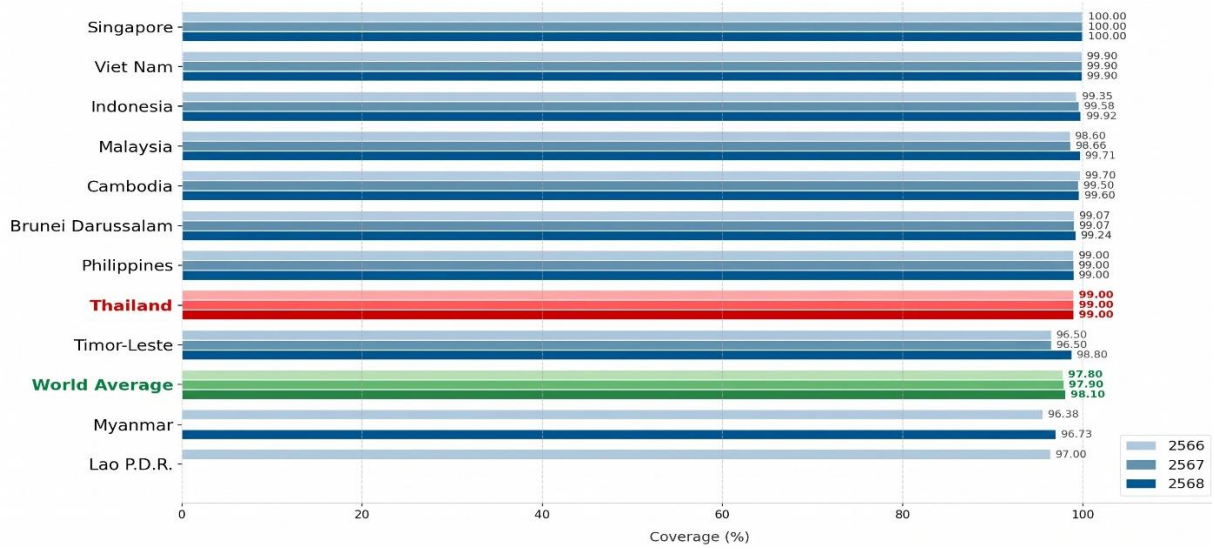
ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

สำหรับความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อประชากร ประเทศไทยถือว่ามีความครอบคลุมสูงอันดับต้นๆ ของโลก โดยเฉพาะความครอบคลุมของสัญญาณ 5G มีการขยายตัวอย่างมากจากนโยบายการจัดสรรคลื่นความถี่ของภาครัฐ โดยสำนักงาน กสทช. ได้ผลักดันการประมูลและจัดสรรคลื่นความถี่สำหรับ 5G (ย่าน 2600 MHz และ 700 MHz) ตั้งแต่ต้นปี 2563 และการประมูลครั้งล่าสุดเมื่อเดือนมิถุนายน 2568 โดยมี 4 ย่านความถี่ 850 MHz, 1500 MHz, 2100 MHz และ 2300 MHz เพื่อรองรับแผนพัฒนาประเทศและการเปลี่ยนผ่านสู่สังคมดิจิทัล การจัดสรรทรัพยากรคลื่นความถี่อย่างมีประสิทธิภาพและการลงทุนและขยายโครงการข่ายของผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่รายหลักที่เป็นผู้ชนะการประมูลดังกล่าว[7] โดย ณ สิ้นปี 2568 นี้ ประเทศไทยมีความครอบคลุมโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่อย่างน้อย 3G ต่อประชากร อยู่ที่ร้อยละ 99[4]

เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน พบว่าในปี 2568 ความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อประชากรเกือบทุกประเทศมีความครอบคลุมอยู่ที่ร้อยละ 99.00 โดยประเทศสิงคโปร์มีความครอบคลุมสูงที่สุดที่ร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลกที่ร้อยละ 98.10

[7] สำนักงาน กสทช. (2568). ข่าวประชาสัมพันธ์ ฉบับที่ 18/2568. ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2569, จาก https://www.nbtc.go.th/th/news/

ภาพที่ 3-13 ความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อประชากร ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

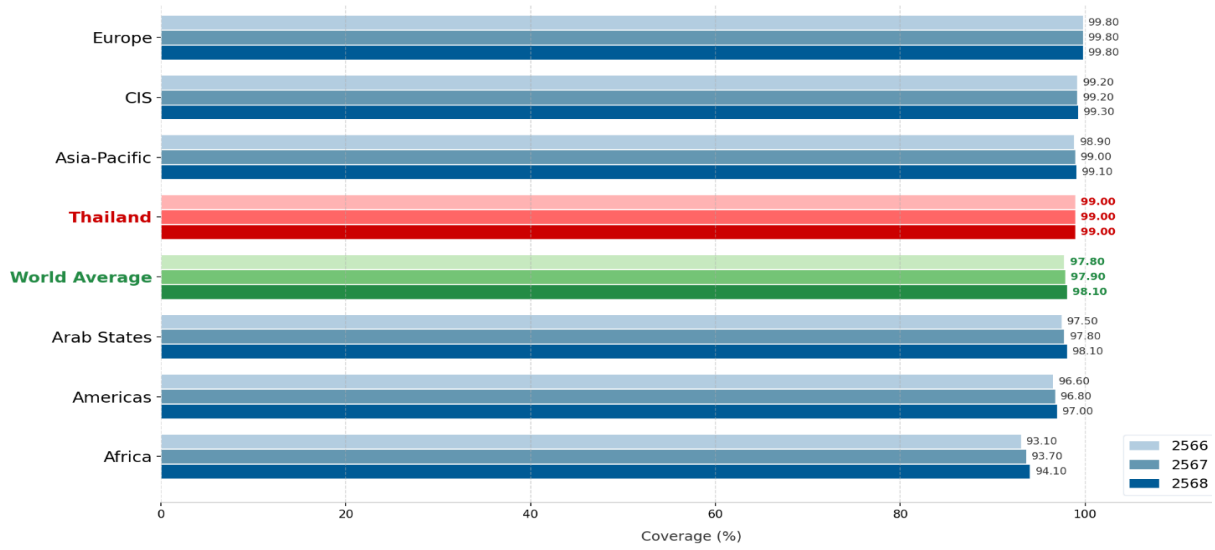

หมายเหตุ: ข้อมูลในกลุ่มอาเซียนสำหรับประเทศที่ ITU ยังไม่มีการรายงาน ในปี 2568 จึงใช้ข้อมูลของปีก่อนหน้าในการเรียงลำดับ

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

สำหรับการเปรียบเทียบในระดับภูมิภาคความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อประชากร เกือบทุกภูมิภาคมีความครอบคลุมอยู่ที่ระดับร้อยละ 98 ขึ้นไป ยกเว้นกลุ่มประเทศอเมริกา (ร้อยละ 97.00) และกลุ่มประเทศแอฟริกา (ร้อยละ 94.10) โดยกลุ่มประเทศยุโรปมีความครอบคลุมมากที่สุดที่ร้อยละ 99.80 สำหรับประเทศไทยมีความครอบคลุมที่ร้อยละ 99.00 ถือว่าอยู่ในระดับสูงเทียบเคียงได้กับภูมิภาคอื่น ๆ และสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลกอยู่ที่ร้อยละ 98.10

ภาพที่ 3-14 ความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อประชากร (อย่างน้อย 3G) ของปี 2566 - 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

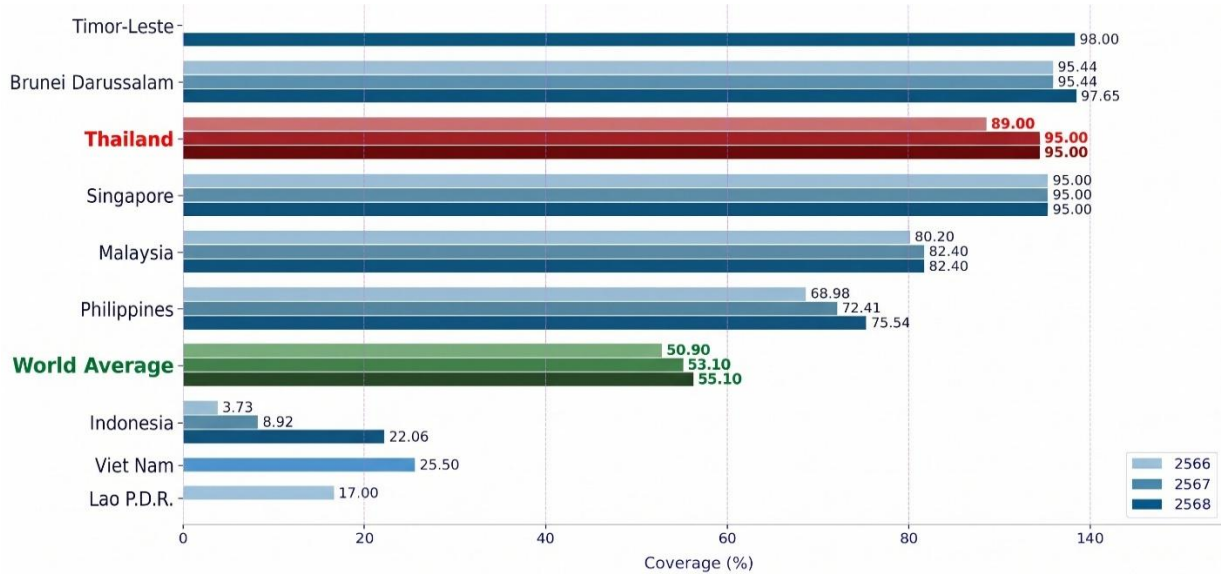

ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

สำหรับความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 5G ถือว่าเป็นจุดแข็งของประเทศไทย นอกจากจะได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐแล้ว การมีโครงสร้างพื้นฐานที่แข็งแกร่งจากโครงข่าย 3G/4G เดิมจากผู้ให้บริการภาคเอกชนรายใหญ่ และมีการลงทุนอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงคุณภาพสัญญาณและรองรับความต้องการของผู้ใช้บริการ เช่นการติดตั้งอุปกรณ์ 5G แบบ Non-Standalone (NSA) สามารถดำเนินการอับเกรดจากเสาสัญญาณเดิมได้รวดเร็ว และลดเวลาในการสร้างสถานีฐานใหม่ โดยความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 5G ของไทย อยู่ที่ร้อยละ 95.00 (ตามข้อมูลของ ITU) ทั้งนี้ จากข้อมูลของผู้ให้บริการที่มีความครอบคลุมสูงที่สุด ปัจจุบันความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 5G ของไทยอยู่ที่ร้อยละ 98.00

จากข้อมูล 7 ประเทศในอาเซียนที่มีการรายงานในปี 2568 มี 4 ประเทศ ที่ครอบคลุมของสัญญาณ 5G เกินร้อยละ 90 โดยอันดับ 1 ได้แก่ประเทศติมอร์-เลสเต ร้อยละ 98.00 รองลงมาคือประเทศบรูไนที่ร้อยละ 97.65 และประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 3 (ตามข้อมูลของ ITU) โดยค่าเฉลี่ยโลกอยู่ที่ร้อยละ 55.10 ตามภาพที่ 3-15

ภาพที่ 3-15 ความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 5G ต่อประชากร ของปี 2566 - 2568 ของ 11 ประเทศในอาเซียน และค่าเฉลี่ยของโลก (ร้อยละ)

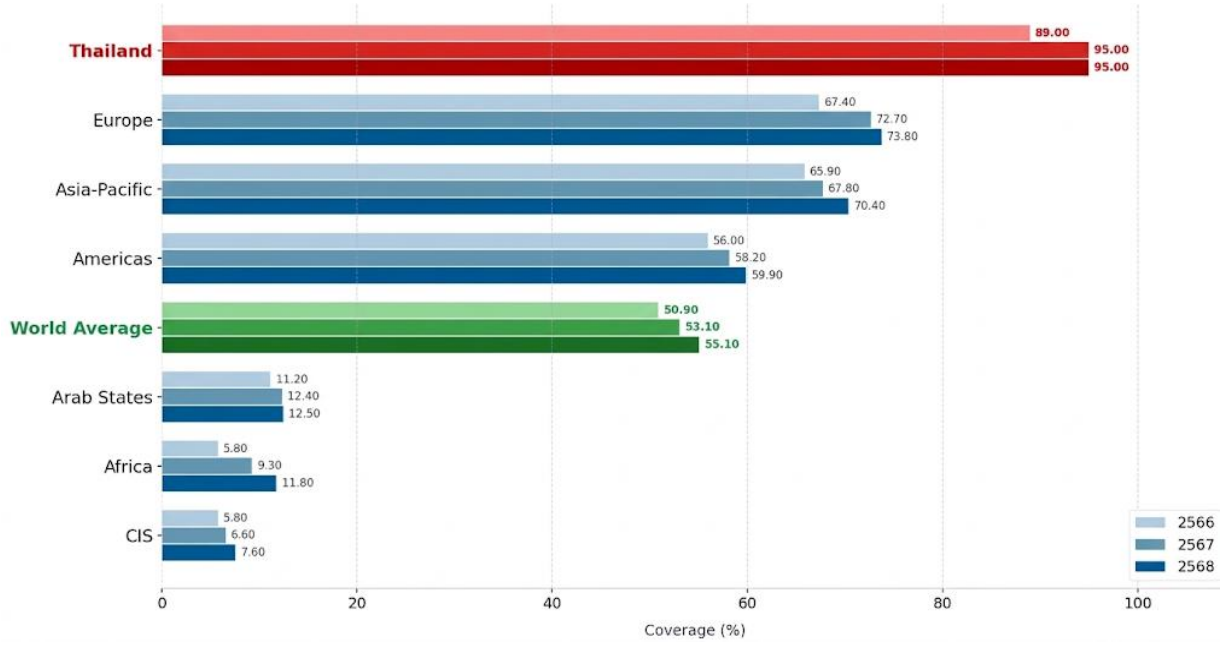

หมายเหตุ: ข้อมูลในกลุ่มอาเซียนสำหรับประเทศที่ ITU ยังไม่มีการรายงาน ในปี 2568 จึงใช้ข้อมูลของปีก่อนหน้าในการเรียงลำดับ
ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

ด้านการเปรียบเทียบในระดับภูมิภาคในภาพรวม สาเหตุที่ภูมิภาคอื่นมีการเข้าถึง 5G ยังน้อยกว่าประเทศไทยมาจากปัจจัยในหลายมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจในแต่ละประเทศ การมีโครงสร้างพื้นฐานที่ครอบคลุมและนโยบายภาครัฐที่สนับสนุนในด้านต่างๆ ตัวอย่างเช่น ภูมิภาคแอฟริกาและกลุ่มละตินอเมริกา สมาร์ตโฟน

5G ยังมีราคาแพงเกินไปสำหรับประชากรส่วนใหญ่[4] ส่งผลให้ผู้ให้บริการโครงข่ายจึงยังไม่มีความจำเป็นต้องเร่งลงทุนขยายโครงข่ายเพื่อรองรับ 5G รวมถึงรายได้เฉลี่ยต่อผู้ใช้บริการยังอยู่ในระดับต่ำ[5] และการประมูลคลื่นความถี่หน่วยงานกำกับดูแลตั้งราคาคลื่นความถี่ไว้สูงเกินไป หรือมีความไม่แน่นอนทางการเมือง ส่งผลให้การลงทุนด้านโครงข่ายโทรคมนาคม การวางโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับ 5G ขาดความต่อเนื่อง[6] โดยจากข้อมูลปี 2568 จะเห็นว่าประเทศไทยมีความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 5G ต่อประชากร สูงกว่าทั้งทุกภูมิภาคโดยกลุ่มประเทศยุโรปมีค่าความครอบคลุม 5G อยู่ที่ร้อยละ 73.80 และค่าเฉลี่ยของโลกอยู่ที่ 55.10 ตามภาพที่ 3-16

ภาพที่ 3-16 ความครอบคลุมของสัญญาณโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อประชากร (5G) ของปี 2566 - 2568 จำแนกรายภูมิภาค (ร้อยละ)

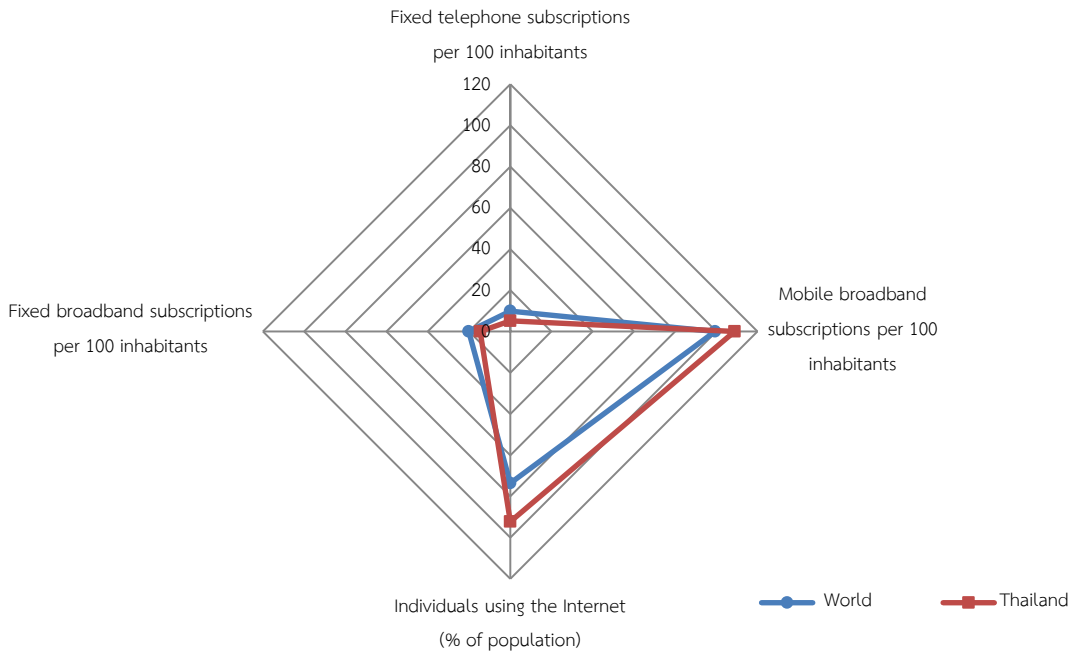
ที่มา: DataHub ของ ITU, สืบค้น 20 ตุลาคม 2569

[4] Ben Payton. (2023). Africa joins the 5G race. ค้นเมื่อ 29 ตุลาคม 2569, จาก https://african.business

[5] Counterpoint. (2025). 5G Share in Smartphone Shipments : Bottom 10 Countries. ค้นเมื่อ 29 ตุลาคม 2569, จาก https://counterpointresearch.com/

[6] Frost & Sullivan. (2018). 5G in Latin America: A region's global competitiveness at stake. ค้นเมื่อ 29 ตุลาคม 2569, จาก https://insights.frost.com

ภาพที่ 3-17 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการใช้บริการอินเทอร์เน็ตของประเทศไทยกับค่าเฉลี่ยโลกของปี 2568

การเปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ยของโลกและค่าเฉลี่ยของประเทศไทยในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต จะเห็นได้ว่าคนไทยมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตผ่านทางโครงข่ายเคลื่อนที่มากกว่าแบบประจำที่อย่างมาก ตามข้อมูลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ[7] (สำรวจประชาชนอายุ 6 ปีขึ้นไป) ที่รายงานว่าประชาชนไทยที่มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ประมาณร้อยละ 97.2 ใช้โทรศัพท์แบบ Smart Phone เป็นหลัก ที่ร้อยละ 97.6 ขณะที่มีการใช้งานโทรศัพท์แบบ Feature Phone มีเพียงร้อยละ 2.4 เท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้สูงอายุ นอกจากนี้ ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่าในกลุ่มผู้ที่ไม่ใช้อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 7.7 ให้เหตุผลว่า ไม่มีความจำเป็น/ไม่สนใจ, ขาดทักษะในการใช้งาน และมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตสูงเกินไป นอกจากนี้ ปัจจุบันมีการเข้ามาของเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น AI 5G IoT ปัจจัยเหล่านี้ จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาด้านคุณภาพการให้บริการและเพิ่มความรวดเร็วในการเชื่อมต่อบริการอินเทอร์เน็ต รวมถึงการพัฒนาและนำอุปกรณ์ที่รองรับเทคโนโลยีการเชื่อมต่อในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการรองรับย่านความถี่ที่เพิ่มขึ้น เทคโนโลยี WiFi 7 และกำลังมีการพัฒนามาตรฐาน WiFi 8 การพัฒนาและกระจายจุดเชื่อมต่อ Fiber to the x การเข้ามาตั้ง Cloud Region ในประเทศไทยของบริษัทที่ให้บริการ Cloud รายใหญ่ เช่น AWS, Microsoft Azure และ Google Cloud เป็นต้น และการขยายตัวของ Hyperscale Data Center ที่มากขึ้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยเสริมสร้างโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทยให้มีความเข้มแข็ง ตอบสนองกับการใช้งานที่มากขึ้นและช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับโลกได้ดียิ่งขึ้น

[7] รายงานการสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2567 (ไตรมาส 4)

ตารางสรุปข้อมูลสถิติในกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทย

ดัชนีบริการโทรคมนาคม	2566	2567	2568
ตลาดบริการโทรศัพท์ประจำที่			
จำนวนผู้ใช้บริการ (ล้านเลขหมาย)	4.10	3.90	3.72
สัดส่วนต่อครัวเรือนทั้งหมด	14.29%	13.40%	12.59%
ตลาดบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่			
จำนวนผู้ใช้บริการ (ล้านเลขหมาย)	120.92	115.13	110.28
เติมเงิน	73.57%	73.98%	72.81%
รายเดือน	26.43%	26.02%	27.19%
สัดส่วนต่อประชากรทั้งหมด	183.07%	174.56%	167.58%
ส่วนแบ่งตลาด			
AWN	43.05%	43.61%	46.53%
TUC (TUC+DTN)	54.68%	53.83%	51.04%
NT	2.23%	2.52%	2.44%
MVNO	0.04%	0.03%	N/A
HHI index	4,848	4,806	4,775
ARPU เฉลี่ย (บาท/เดือน)	214	223	234
เติมเงิน (pre-paid)	122	134	147
รายเดือน (post-paid)	436	437	435
MOU เฉลี่ย (Minute/Month)	81	64	60
อัตราค่าบริการ			
SMS (บาทต่อข้อความ)	0.682	0.623	0.574
MMS (บาทต่อข้อความ)	1.268	1.194	1.198
Voice (บาท/นาที)	0.440	0.389	0.392
ตลาดบริการอินเทอร์เน็ต			
จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์ประจำที่ (ล้านราย)	10.42 *	10.07 *	10.44
สัดส่วนต่อครัวเรือนทั้งหมด	36.34% *	34.58% *	35.33%
ส่วนแบ่งตลาด			
NT	18.23%	18.96%	18.59%
TICC	36.26%	31.30%	31.19%
AWN (AWN+3BB)	45.51%	49.73%	50.23%
HHI index	3,718 *	3,813 *	3,841
อัตราค่าบริการเฉลี่ย FTTX (บาท/Mbps)	1.77	1.65 *	1.46
จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบรอดแบนด์เคลื่อนที่ (ล้านราย)	77.67	85.39	85.31
สัดส่วนต่อประชากรทั้งหมด	117.58%	129.47%	129.63%
สัดส่วนประชากรที่อยู่ในพื้นที่ 3G coverage ต่อประชากรทั้งหมด	99%	99%	99%
สัดส่วนประชากรที่อยู่ในพื้นที่ 4G coverage ต่อประชากรทั้งหมด	99%	99%	99%
สัดส่วนประชากรที่อยู่ในพื้นที่ 5G coverage ต่อประชากรทั้งหมด	89%	95%	98%
อัตราค่าบริการเฉลี่ย Mobile Broadband (บาท/MB)	0.104	0.082	0.089
VOU เฉลี่ย (GB/เดือน/เลขหมาย)	22.35	14.66	27.96

หมายเหตุ : * ผู้ให้บริการมีการปรับปรุงข้อมูลย้อนหลัง

1. จำนวนประชากรและจำนวนครัวเรือน จากกรมการปกครอง
2. TRUE และ DTAC ได้รวมธุรกิจเสร็จสิ้นเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2566 โดยจดทะเบียนนิติบุคคลในชื่อ TRUE และต่อมา DTN รวมธุรกิจกับ TUC เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2566 และจดทะเบียนนิติบุคคลในชื่อ TUC
3. ผู้ให้บริการ MVNO 6 ราย ได้แก่ i-KooL 3G, Penguin SIM, Feels, INFINITE, redOne, และ TUC MVNO สิ้นสุดการให้บริการตามที่ใบอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่สำหรับกิจการโทรคมนาคมของ NT ได้สิ้นสุดระยะเวลาการอนุญาต เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2568
4. เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2566 AWN ได้เข้าซื้อหุ้นใน TTTBB เป็นผลให้ TTTBB เป็นบริษัทย่อยของ AWN

บรรณานุกรม

IMD World Competitiveness Center. (2025). *IMD World Digital Competitiveness Rankings 2025*. https://www.imd.org/centers/wcc/world-competitiveness-center/rankings/world-digital-competitiveness-ranking/

Portulans Institute. (2025). *Network Readiness Index 2025 - AI Governance in a Global Context: Policy and Regulatory Approaches*. https://networkreadinessindex.org/

International Telecommunication Union. (2025). *Measuring Digital Development The ICT Development Index 2025*. https://www.itu.int/itu-d/reports/statistics/idi2025/

Oxford Insights. (December 2025). *Government AI Readiness Index 2025*. https://oxfordinsights.com/ai-readiness/government-ai-readiness-index-2025//

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง
กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

www.nbtc.go.th